Muhammed M. Ša'ravi

Mudžize POSLANIKOVE

Muhammed M. Ša'ravi

MUDŽIZE POSLANIKOVE

Muhammed M. Ša'ravi

MUDŽIZE POSLANIKOVE

Sarajevo, 2011.

PRVO POGLAVLJE

Šta je to mudžiza?

Prije nego što započnemo govoriti o mudžizama Allahovog Poslanika, s.a.v.s., moramo se upoznati s time šta one podrazumijevaju? Riječ mudžiza nastala je od arapskog glagola "adžeze" koji podrazumijeva smanjenu moć i snagu čovjeka da uradi ono što želi. Njegova snaga tada nije dostatna da mu omogući činjenje onoga što je naumio. Ukoliko, naprimjer, čovjek želi ponijeti težak teret pa njegovi mišići ne budu u stanju da ga podnesu, u toj situaciji ćemo kazati: "Čovjek je nemoćan da ponese tu stvar" ili: "Taj čin je iznad njegovih mogućnosti i snaga."

Riječ "adžeze" razlikuje se od riječi "ea'džeze", koja podrazumijeva da te neko drugi spriječi i učini nemoćnim da nešto učiniš, kao kada npr., dođe čovjek koji zaveže ruke i noge drugoga čovjeka i time ga učini nemoćnim da se brani. U takvom stanju nemoć ne dolazi od samoga čovjeka, nego je izazvana činom sputavanja moći koji je izvršila druga osoba. S obzirom da je tog čovjeka neko drugi učinio nemoćnim, to se desilo

nakon suprotstavljanja i opiranja jer se čovjek želio boriti, ali ga je njegov suparnik svezao i oslabio njegovu odbranu, ili je pak potpuno paralizirao i njegovu odbranu učinio nepostojećom.

Postoji razlika između riječi "adžeze" i ea'džeze", iako obje pripadaju istom arapskom korijenu. Prva podrazumijeva da nešto nisi u stanju učiniti, iako posjeduješ snagu i moć. Dok druga podrazumijeva da ne budeš u stanju da se suprotstaviš, jer je tvoja snaga sputana od nekog drugoga čovjeka.

Mudžiza podrazumijeva narušavanje zakonitosti univerzuma putem koje Uzvišeni pomaže Svoje poslanike i potvrđuje istinost njihovih misija, jer oni koji te misije smatraju lažnim nisu u stanju da iste te mudžize ili njima slične ponove.

Prije nego što je stvorio čovjeka, Uzvišeni mu je u potpunosti pripremio planetu na kojoj će živjeti i opskrbio je svim činiocima koji su potrebni za život čovjeka, ali je ostavio prostora i za napredak ljudske civilizacije i dostignuća.

Uzvišeni je želio da svi osnovni činioci potrebni za život čovjeka budu stvoreni od Uzvišenog Allaha. Tako u postojanju i stvaranju vode, koju ljudi piju, čovjek nema nikakvoga udjela, jer je Uzvišeni spušta s neba i njome napaja milijarde ljudi. Vode nikada ne nestaje. Mi nikada nismo čuli da je kiša na Zemlji prestala padati, ili da je Zemljina kugla ostala bez vode. Padanje kiše jeste planetarni proces, koji se odvija bez udjela bilo kojeg stvorenja, putem isparavanja voda čija se para zgušnjava na najvišim slojevima atmosfere, sve dok se ne pretvori u oblake koje vjetar odgoni ondje gdje to Uzvišeni Allah želi, pa se tada sudaraju s hladnim vrhovima planina,

i onda pada kiša. Cjelokupan proces padanja kiše odvija se isključivo voljom Uzvišenog Allaha.

Ukoliko se osvrnemo na druge pojave na našoj planeti i njenom okruženju kao što je atmosfera koja obavija Zemlju ili hranu koja iz nje niče, Sunce koje je obasjava, uvidjet ćemo da je sve to pripremljeno od Uzvišenog Allaha da bi služilo čovjeku i osiguravalo mu činioce za njegov život.

U stvaranju osnovnih činilaca za život čovjek nema nikakvoga udjela, već se čovjekova uloga svodi na to da te činioce upotrebljava u izgradnji svoje civilizacije i poboljšanju uvjeta života koji će na taj način učiniti ugodnijim.

Čovjek nije stvorio ništa u univerzumu...

Sve što smo do sada kazali, ukazuje na to da čovjek nije stvorio ni jednu dodatnu osnovu za život na ovoj planeti jer ih je sve prethodno stvorio Uzvišeni Allah. Čovjekova je uloga samo u tome što te osnove života koristi i razvija ih putem razuma koji mu je Uzvišeni darovao. Nekada je čovjek odlazio na bunar da bi donio vode, a danas je u stanju da mu voda stiže u njegov stan. To je neka vrsta izobilja jer je neophodno potrebna voda bila prisutna u bunaru ili rijeci, a čovjek je učinio da mu ta voda dolazi u kuću u izobilju, bez ikakvoga napora i u veoma kratkom vremenskom razdoblju. Ljudi su nekada svoju odjeću prali ručno, a danas za pranje odjeće koriste električne mašine čiji je izum rezultat ljudskog napretka i

koja čini da ljudi obave pranje odjeće bez napora i u najbržem mogućem vremenu.

Tako je i sa svim drugim izumima. Lift čini da se penješ ili silaziš brzo i bez ikakvoga napora. Slično je i s mnogim drugim stvarima do kojih čovjek želi doći, jer je dovoljno da pritisneš dugme i da ti stignu jela, pića, zvuk ili slika, što su plodovi moderne znanosti. Osnove za život su pak čin stvaranja isključivo Uzvišenog Allaha. Čovjeku je znanost omogućila da iznalazi nove vrste jabuka, banana, povrća i drugih biljnih vrsta koje su slađe, ukusnije i ljepšega izgleda. To je već nešto što se smatra luksuzom, dok je prvi plod jabuke stvorio Uzvišeni Allah, a ona došla kao poklon s neba, i da nije toga ploda, ne bi bio u stanju da napraviš niti jednu jabuku. Da Uzvišeni nije kojim slučajem stvorio plod te prve jabuke, čovjek ne bi bio u stanju da razvija tu biljnu kulturu i da iz nje izvodi nove vrste. Ljudi su mogli uživati plodove te prve vrste jabuke, a da ne osjećaju nikakakav nedostatak u neophodno potrebnim sastojcima za održavanje života i zdravlja.

Dakle, uloga čovjeka jeste u tome da uzima već prisutne sastojke koje dalje razvija, dok stvaranje osnove svih stvari pripada isključivo Uzvišenom Allahu. Ukoliko posmatramo bilo koju blagodat na Zemlji, naći ćemo da njen stvoritelj nije čovjek već Uzvišeni Allah.

Odakle su došli plodovi biljaka? Došli su od prethodno prisutne biljke koja svoje postojanje duguje biljci koja joj je podarila sjemenje, i tako redom, sve dok ne stignemo, na koncu, do početka egzistencije određene biljke. Odakle je nastala, s obzirom da prije nije postojala? Stvorio ju je direktno

Uzvišeni Allah. Stoga se čovjek, kad se osvrne na ovu planetu i pronađe na njoj sve činioce potrebne za svoj život, mora upitati: "Ko je taj koji je sve to stvorio? Ko je to ko je za mene stvorio ovaj divni svijet?"

Odgovor na ova pitanja je jasan jer i najveći lašci među ljudima ne mogu tvrditi da su oni stvoritelji svijeta, neba, Zemlje i blagodati koje se na njima nalaze. Postoje na Zemlji ljudi koji Uzvišenom pripisuju druga, koji ne vjeruju u Njega, koji o Njemu izmišljaju laži, koji se bore protiv Allaha i Njegovih poslanika, ali svi oni, i pored svoje mnogobrojnosti, ne mogu tvrditi da su oni stvoritelji univerzuma ili da su sami sebe stvorili. Stoga Uzvišeni kaže: **"Ako ih upitaš ko je stvorio nebesa i Zemlju, sigurno će reći: 'Allah!', a ti reci 'Mislite li vi da bi oni kojima se, pored Allaha, klanjate mogli otkloniti štetu, ako Allah hoće da im je učini, ili, da bi mogli zadržati milost Njegovu, ako On hoće da im je podari?' Reci: 'Meni je dovoljan Allah, u Njega se pouzdaju oni koji se pouzdavaju.'"** (Ez-Zumer, 38)[1]

I ljudi koji su najveći nevjernici ne mogu stvaranje nebesa i Zemlje pripisati nekome drugome mimo Allaha. U univerzumu postoje stvari koje ne može obuhvatiti moć svih Allahovih stvorenja. Niko nije u stanju stići do Sunca, zvijezda, ili Mjeseca, pa da onda kontrolira njihovo kretanje, da vlada nad njima ili da promijeni pravac njihovog kretanja!

Čovjek bi se, nakon što uvidi taj predivni univerzum prepun blagodati koje su mu u službi, trebao zapitati ko je sve

1 Pri prijevodu kur'anskih ajeta koristili smo prijevod rahmetli Besima Korkuta. (prim. prev.)

to stvorio? Trebalo bi da otvori oči i da nastoji da čuje glas Allahovog Poslanika, koga je Uzvišeni poslao s istinom da nas poduči da je stvoritelj univerzuma Uzvišeni Allah, Koji od nas želi da ga obožavamo i da slijedimo Njegov put.

Da čovjek upotrijebi zdrav razum i da ne slijedi vlastite strasti, vjerovao bi u poslanstva poslanika jer su oni poslani da ljude poduče o onome što nisu znali o Uzvišenom Allahu. Njihovo poslanje bilo je neophodno jer ljudi nisu u stanju da putem svoga razuma spoznaju stvoritelja nebesa i Zemlje. Krajnji domet ljudskog razuma jeste da promisli o Allahovim znakovima u svemu stvorenome i da spozna da mora postojati neko ko je stvoritelj svega onoga što se nalazi u univerzumu. Nakon te spoznaje razum staje, a stupa na scenu uloga poslanika koji nas obavještavaju o tome da je stvoritelj univerzuma Uzvišeni Allah, da su Njegove osobine takve i takve i da On od nas zahtijeva izvršenje određenih obaveza.

Ljudski razum je ograničen

Čovjek na osnovu svoga razuma nije u stanju imenovati stvoritelja univerzuma niti je u stanju spoznati cilj njegovog stvaranja. Allahov Poslanik došao je sa zadatkom da ljude poduči svim tim znanjima. Pošto je prenošenje tih važnih spoznaja i informacija uloga poslanikā, ljudi su dužni da im izraze dobrodošlicu, da ih pomognu, a ne da ih utjeruju u laž ili se protiv njih bore. Uzvišeni nam pak skreće pažnju na veoma

važnu tačku u ponašanju čovjeka koja nam pojašnjava njegovu prirodu: "**Uistinu, čovjek se uzobijesti, čim se neovisnim osjeti,**"(El-Alek, 6,7)

Kada čovjek pronađe blagodati koje ga okružuju, on ne pita o njihovom izvorištu, nego se zadovoljava s uživanjem u njima kao da su one njegovo stečeno pravo. On živi u blagodatima zaboravljajući Onoga Koji ih je darovao!! Stoga je Uzvišeni Allah ljude izvodio iz okrilja blagodati na koje su se bili navikli.

Svjedoci smo da se u predjelima gdje obično kiša ne prestaje padati, dešavaju suše da bi se ljudima skrenula pažnja da je Uzvišeni Allah stvoritelj blagodati kiše i da se ona Njemu pokorava, a da su ljudi nemoćni da vladaju nad kišom tako da čine da ona pada tamo gdje oni žele, a da ne pada tamo gdje oni to ne žele. Ljudi trebaju obratiti pažnju na izvor blagodati, a ne obožavati samu blagodat.

Kada se desi suša, bunarevi presuše, voda u rijekama se smanji i čovjek se mora usmjeriti prema Stvoritelju blagodati. Tada će i nemarni osjetiti da se ništa ne dešava samo po sebi, već po odluci svoga Gospodara. Čovjek u krizama ne laže samoga sebe, već se usmjerava prema Uzvišenom, Koji je vlasnik svake blagodati.

Neki se ljudi pitaju zašto se klanja namaz za kišu onda kada kiša prestane padati? Kakva je veza toga namaza s tim pojavama na Zemlji?

Odgovor na to pitanje glasi: Namaz predstavlja okretanje lica prema Stvoritelju tih izvanjskih pojava na Zemlji. On je Taj Koji ih je iz ničega stvorio, i one postoje i rade samo na osnovu

Njegove volje, koja je nalagala da se padanje kiše na određeno vrijeme zaustavi, da bi ljude upozorio i da bi oni, možda, krenuli putem svoga Stvoritelja. Primjećujemo da nas Uzvišeni Allah ne upozorava putem uskraćivanja stvari čije bi nefunkcioniranje narušilo sustav univerzuma. On nam, primjerice, ne uskraćuje izlazak sunca ili zrak koji dišu ljudi i životinje, jer bi se u tom slučaju desio poremećaj u cijelom univerzumu.

Prisustvo poslanika bilo je neophodno da bismo spoznali ko je stvorio univerzum i ono šta od nas zahtijeva Stvoritelj? Da bi se poslanstvo ostvarilo, poslanik mora pripadati istoj vrsti stvorenja kojima je poslan, jer je on taj koji im prenosi istinu i primjer primjene njenoga puta. Stoga, poslanik mora biti sličan onima kojima je poslan. Ukoliko bi se od njih u vrsti stvorenja razlikovao, on onda ne bi bio podoban za svoju ulogu.

Onima koji tvrde božanstvenost čovjeka, odgovaramo: Ako tvrdite da je poslanik Bog, njegovo poslanstvo tada ne bi bilo valjano. Ukoliko bi od ljudi tražio da ga uzmu za primjer i da ga slijede čineći ono što on čini, oni bi mu kazali: "Opteretio si nas nečim što premašuje naše moći i mi nismo u stanju činiti ono što ti činiš, jer si ti Bog, a mi smo ljudi. Ti imaš moći koje mi ne posjedujemo i mi nismo u stanju da se s tobom natječemo." Zbog svega toga poslanik je morao biti čovjek da bi njegovo poslanstvo bilo valjano, da bi bio prenosilac informacija i primjer ljudima, da bi se s njima mogao susretati i razgovarati. Nije moguće da je Uzvišeni Allah svijet stvorio bez ikakvog razloga, bez ikakvog cilja. Pročitaj riječi Uzvišenog: **"Mi nismo stvorili nebo i Zemlju, i ono što je**

između njih, da se zabavljamo. Da smo se htjeli zabavljati, zabavljali bismo se onako kako Nama dolikuje, ali Mi to ne činimo." (El-Enbija, 16, 17)

Ovaj svijet nije stvoren bez razloga, već on ima svoju ulogu, isto kao što što čovjek nije stvoren bez razloga i kao što ima svoju ulogu. Uzvišeni u suri Er-Rahman kaže: **"Milostivi, poučava Kur'anu, stvara čovjeka, uči ga govoru."** (Er-Rahman, 1-4)

U prethodno navedenim ajetima Kur'an je spomenut na prvome mjestu, jer je on sustav koji čovjek treba primjenjivati u životu. Nije moguće da čovjek ispuni svoj ovosvjetski cilj osim ako mu bude darovan sustav koji će od njega zahtijevati određeni vid ponašanja. Prije nego što otvoriš školu, trebaš prvo odrediti cilj njenoga otvaranja, potom programe koji će se u njoj izučavati, broj učenika kojima će se dozvoliti da se u njoj školuju, specijalnosti za koje će se učenici u njoj obrazovati. Nakon svega toga, gradi se škola da bi se ostvarili postavljeni ciljevi. Grade se prostrane učionice koje će moći primiti veći broj učenika, ili pak manje učionice koje trebaju primiti manji broj učenika, ukoliko je njihov broj manji. U školi se izgrađuju i laboratorije, ukoliko se u školi izučavaju prirodne nauke. Ukoliko počnemo gradnju bez prethodnog plana, bez uzimanja u obzir programa ili cilja škole, od te gradnje neće biti nikakve koristi.

Isto se događa i onda ukoliko želite izgraditi zgradu. Prije početka same gradnje treba izraditi projekat, a potom odrediti da li želite luksuzno ili skromno opremljenu zgradu, da li će se stanovi sastojati od po dvije ili tri, ili pet soba...

Ljudska civilizacija može napredovati ukoliko se pred nju postave određeni ciljevi. Onaj koji želi napraviti neku alatku, prije njene izrade mora odrediti cilj i namjenu kojoj ona služi. Onaj ko je napravio mašinu za pranje veša imao je za cilj da olakša ljudima pranje, da ono bude efikasnije i brže. Onaj ko je lansirao satelit u orbitu, prethodno je odredio cilj toga lansiranja, a on je snimanje određenih mjesta na Zemlji ili prijenos slike iz najudaljenijih krajeva u kratkom vremenu. Nakon određivanja cilja čovjek je pribjegao pripremi rakete putem sredstava koja jamče ostvarenje cilja. Nakon svega toga čovjek je lansira. Prije nego što počnemo sa studijama za izradu bilo kojeg novog proizvoda, potrebno je da saznamo njegovu namjenu. Niko ne izrađuje aparat, a da nakon toga vrši eksperimente koji će mu odrediti područje u kojem bi mu on mogao biti od koristi. Kao što smo već kazali, čovjek će prvo odrediti namjenu aparata, a potom ga izraditi. Odredit će način njegovog stavljanja u pogon, način njegovog čuvanja i sve ono što je u vezi s njim.

Kur'an je postojao prije čovjeka, nakon čega je Uzvišeni stvorio čovjeka koji će se u skladu s njim obrazovati. Prvo je odredio put i pravac za čovjeka, a nakon toga ga je stvorio da bi taj program primjenjivao u svijetu. Uzvišeni Allah podario nam je program prije nego što smo počeli postojati, u kojem nam je odredio šta ćemo činiti, da bismo spoznali našu ulogu na ovome svijetu. U tom programu postavio nam je uputu za našu vlastitu zaštitu. Ukoliko se poremeti ravnoteža, planeta se napuni nesrećom, i tada pribjegavamo načinima zaštite koji će nanovo urediti naš život i učiniti ga postojanim i udaljenim

od nesreće. Uzvišeni Allah kaže: **"O vjernici, pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku i predstavnicima vašim. A ako se u nečemu ne slažete, obratite se Allahu i Poslaniku, ako vjerujete u Allaha i u onaj svijet; to vam je bolje i za vas rješenje ljepše."** (En-Nisa, 59)

Uzvišeni nas u ovom ajetu upućuje na to da se u slučajevima neslaganja i razilaženja vratimo programu koji će ispraviti naš pravac kretanja. Ukoliko društvo bude pogođeno određenim bolestima, ono mora pribjeći "kur'anskoj apoteci", koja će mu osigurati lijek i ozdravljenje.

Čovjek koga je Uzvišeni učinio prvakom ovoga svijeta i učinio da mu žive vrste budu na usluzi, da mu služi neživi svijet, biljke i životinje, mora pred sobom imati neki cilj, jer žive vrste koje su mnogo manje i beznačajnije od čovjeka imaju svoj posao i cilj na ovome svijetu.

Uzvišeni Allah u jednom hadisi-kudsiju kaže: *"O sine Ademov, sve stvari sam radi tebe stvorio, a tebe sam radi Sebe stvorio, pa ne budi zaokupljen onim što je radi tebe stvoreno zanemarujući pri tome Onoga radi Koga jesi stvoren."*

Začudno je da sva stvorenja na Zemlji izvršavaju svoju ulogu prema čovjeku, a da on ne izvršava svoju ulogu naspram svoga Gospodara, i pored toga što se izvršenjem te uloge čovjeka ne koristi Uzvišeni Allah nego čovjek koji će nakon njenog izvršenja živjeti vječni život u blagodatima i spokoju.

Shodno uzročno-posljedičnom zakonu na ovome svijetu ti zadobijaš koristi i blagodati u skladu sa svojim uloženim trudom i znanjem. Ukoliko si naučio neku jednostavnu vještinu,

ti ćeš od blagodati dunjaluka uzeti srazmjerno svome trudu i umijeću u toj vještini ili poslu. Više znanja osigurava čovjeku više blagodati i dobra u životu na ovom svijetu. Na ahiretu pak nećeš zadobijati blagodati na osnovu svoje moći i znanja, nego ćeš na osnovu moći Uzvišenog Allaha zadobijati blagodati srazmjerno istrajnosti u slijeđenju Božanskoga programa života na dunjaluku.

Slijeđenje Božanskog sustava podrazumijeva određeni oblik poteškoće. Ma koliko dugo trajala ta poteškoća, ona je ograničenog trajanja, i Uzvišeni Allah će ti nakon nje darovati vječni spokoj nakon kojeg se više nećeš umarati. Čovjek će tada uživati džennetske blagodati u kojima će čovjek imati sve ono što poželi. Toga nema na ovome svijetu, jer ma koliko napredovali u znanosti i civilizaciji, ne možemo doći do tog stepena napretka koji će nam osigurati da imamo sve ono što nam padne na pamet.

Uzvišeni Allah poslao je poslanike da bi ljudima osigurao korist uputom na obožavanje svoga Stvoritelja i na slijeđenje Njegovoga puta, koji će ih dovesti do vječne blagodati na drugom svijetu.

Da bi ljudi povjerovali poslanicima, poslanici su morali imati određene mudžize, nadnaravnosti, što podrazumijeva određeni čin koji bi njihovim narodima i čitavom svijetu potvrdio da su poslani od Uzvišenog Allaha.

Kako dolazi do mudžize? Da li ona posjeduje određene zakonitosti, ulogu i ciljeve koje joj je postavio Uzvišeni Allah?

Odgovorit ćemo na ova pitanja time da nema ničega na ovom svijetu što postoji bez cilja, već svako Allahovo stvorenje ima ulogu koju ispunjava da bi ovaj svijet bio postojan. Stoga je mudžiza uvijek bila u skladu s posebno izraženim darom naroda kome je dolazio poslanik.

Ljudi se razlikuju po svojim sposobnostima. Svaki narod je po nečemu genijalan i darovit, u smislu da je u nečemu ostvario poseban i visok stupanj napretka. Kada poslanik biva poslan nekome od ovih naroda, oni smatraju lažnim njegovo poslanstvo.

Ukoliko je jedan narod genijalan u medicini, poslanik je morao biti udaljen od tog područja znanosti i biti od onih koji nisu poznati po liječenju ili bavljenju medicinom. Ukoliko je jedan narod genijalan u vradžbini, Uzvišeni mu šalje poslanika koji se nikada nije bavio vradžbinom i koji o njoj ništa ne zna, što je dobro poznato njegovom narodu. Razlog za to jeste u tome da narod ne bi kazao da je poslanik donio mudžizu na osnovu znanja koje je stekao od ljudi ili da ne bi ljudi kazali da je njegova mudžiza plod napretka civilizacije čovjeka koji ju je učio i naučio. Poslanik čini stvar koja će narušiti i nadvladati ono u čemu je narod postigao genijalnost, ali će, i pored toga, ljudi biti nemoćni da oponašaju poslanika i da donesu nešto slično onome čime su izazvani, čak i u slučaju da svi zajedno sarađuju u ostvarenju te namjere i da ulože svu svoju snagu i traže pomoć od bilo koga.

Mudžiza je radi izazova!

Mudžiza postoji radi izazova ljudima da učine nešto slično, da ne bi nevjernici kazali: "Došao nam je dokazujući svoje poslanstvo sa stvarima koje mi ne poznajemo i kojima nismo vični. Da smo to učili, učinili bismo isto to što on čini." Stoga je poslanik došao s mudžizom iz područja koje je bilo poznato njegovom narodu, u kojem su postigli genijalnost i po čemu su bili poznati. Zatim im je poslanik uputio izazov da učine nešto slično tome, i oni to nisu bili u stanju učiniti.

Izazov podrazumijeva produciranje jakog osjećaja kod opozicije da nešto učini. Jaka opozicija, u ovom slučaju, jesu nevjernici kojima poslanik upućuje izazov javno da bi se uzbudili pred drugim ljudima i da bi pokušali, shodno svojim mogućnostima, učiniti nešto slično poslanikovoj mudžizi. Oni će sve svoje snage usmjeriti ka tom činu i ka davanju odgovarajućeg odgovora poslaniku, ali to neće biti u stanju učiniti.

Dakle, mudžiza podrazumijeva da Uzvišeni Allah poslaniku ljudi daruje čin koji narušava prirodne zakonitosti da bi time potvrdio da je ono što on prenosi ljudima od Uzvišenog Allaha, kao da poslanik kaže: "Ja ne poznajem ono u čemu ste vi genijalni, ali sam učinio nešto u tom području što vi niste u stanju učiniti. Ja vam upućujem izazov da se saberete, da se međusobno pomažete, ali, i pored toga, nećete biti u stanju učiniti mudžizu koju sam ja donio. To je dokaz istinitosti onoga što vam ja prenosim od Allaha, ako vam za to treba dokaz ili ste sumnjali u ono što vam kazujem."

Kada Uzvišeni pomaže Svoje poslanike pomoću mudžiza, njima se ne izaziva samo jedan čovjek, nego cjelokupan narod. Poslanik od njih traži da se međusobno pomažu, pa da, ako mognu, a neće to moći, učine nešto slično datoj mudžizi.

Trajnost poslanstva

Potrebno je da znamo za postojanje razlike između mudžiza prethodnih poslanika i mudžize našeg poslanika Muhammeda, s.a.v.s. Mudžize prethodnih poslanika bile su ograničene određenim vremenom i na ono u čemu su bili genijalni prethodni narodi. Mudžiza našeg poslanika Muhammeda, s.a.v.s., pečata vjerovjesnika, kao i njegovo poslanstvo, ne obuhvataju samo naš ummet nego čitav svijet. Ona će trajati bez promjena do Dana sudnjega. Stoga je i mudžiza Allahovog Poslanika, s.a.v.s., morala biti različita od mudžiza prethodnih vjerovjesnika, jer ona ne predstavlja izazov samo jednom narodu, nego izaziva sve nevjerničke narode na Zemlji do Sudnjeg dana. To podrazumijeva trajnost njegovog poslanstva i misije koja je upućena i Arapima i nearapima. Ta mudžiza mora biti u skladu s napretkom svijeta u kojem nauka svaki dan donosi nešto novo, sve dok Uzvišeni ne naslijedi Zemlju i one što su na njoj.

Tako smo se ukratko upoznali sa značenjem mudžize koja podrazumijeva stvar koja te čini nemoćnim, tako da nisi u stanju učiniti nešto slično tome što predstavlja izazov za narod

kome je ona upućena, a biva u području u kojem je određeni narod postigao genijalnost. Uzvišeni Allah cijelom svijetu upućuje izazov putem mudžize stvaranja. Univerzum, koji je Uzvišeni Allah stvorio, sam po sebi predstavlja mudžizu koja je izazov cijelokupnom čovječanstvu. Niko ne može negirati da je Sunce, primjerice, mudžiza koja predstavlja izazov za sve ljude od početka svijeta do Sudnjega dana. Niko, ma koliko bio jak i ma koliki utjecaj posjedovao, ne može načiniti nešto slično Suncu, koje je pred nama svaki dan i podsjeća nas na mudžizu Božije kreacije.

Isto tako, Mjesec, zvijezde, atmosfera, Zemlja, nebo i sve što je na njima, kao i drugi stvoreni svjetovi, predstavljaju izazov cjelokupnom čovječanstvu da načine nešto slično tome, ako to mogu.

To je izazov svim ljudima, i te mudžize predstavljaju opće mudžize koje ukazuju na veličinu moći Uzvišenog Allaha, Koji jedini nužno postoji. One se pojavljuju u formi planetarnih dokaza prisutnih na ovome svijetu. Pravednost Uzvišenoga nalagala je da izjednači sva Svoja stvorenja u Svojim darovanim planetarnim mudžizama od početka svijeta do Sudnjega dana.

Mudžizama je Uzvišeni pomogao Svoje poslanike, i one su se razlikovale od poslanika do poslanika, shodno izraženim genijalnostima njihovih naroda i onoga u čemu ih je Uzvišeni želio učiniti nemoćnim. Te mudžize završavale su se sa završetkom poslanstva ili smrću poslanika. Mudžiza Kur'ana je pak različita od svih drugih jer ona predstavlja mudžizu završnicu, o čemu ćemo govoriti u narednom poglavlju.

DRUGO POGLAVLJE

Kur'anska mudžiza

Svakoga poslanika je Uzvišeni pomogao nekom mudžizom koja se posebno odnosila na njegov narod i nije se ticala drugih. Mudžiza Allahovog poslanika, Muhammeda, s.a.v.s., je vječna mudžiza - časni Kur'an. Ukoliko analiziramo mudžize prethodnih poslanika, naći ćemo da se one razlikuju od njihovoga programa, tako da je u njihovom slučaju mudžiza jedna, a program po kojem rade druga stvar. Mudžiza Musaa, a.s., bio je štap, dok je program njegovoga djelovanja bio Tevrat. Mudžize Isaa, a.s., bile su izliječenje slijepoga i gubavoga, dok je program njegovoga djelovanja bio Indžil. Međutim, mudžiza poslanika Muhammeda, s.a.v.s., istovjetna je programu njegovoga djelovanja - Kur'anu, koji će biti zaštićen putem mudžize, dok će ona biti sadržana u samom programu djelovanja. U tome je i prva razlika između mudžize poslanika Muhammeda, s.a.v.s., i onih koje su darovane prethodnim poslanicima. Kada je mudžiza odvojena od programa djelovanja, ona sama po sebi egzistira u smislu da se jednom desi, i da

se završi, ali ona, i pored toga neće prestati biti mudžiza sve do Sudnjega dana. Kad bi kojim slučajem nauka dospjela do načina razdvajanja mora, to otkriće neće biti nikakva mudžiza jer je Musa, a.s., svojim štapom razdvojio more. O tome Uzvišeni kaže: **"I Mi objavismo Musau: Udari štapom svojim po moru! - i ono se rastavi i svaki bok njegov bijaše kao veliko brdo."** (Eš-Šuara, 63)

Dakle, kad bi čovjek čak dospio do tog nivoa tehnološke znanosti da udari štapom u more, koje se potom razdvoji, mudžiza Musaa, a.s., i dalje bi bila vječna mudžiza.

Isa, a.s., izliječio je slijepca od rođenja i gubavca. Možda će medicina dospjeti do toga i biti u stanju izliječiti slijepca od rođenja i gubavca ili vratiti slijepome vid... Čak i kada bi nauka to uspjela, mudžiza Isaa, a.s., i dalje bi ostala mudžiza, jer se više nikada neće pojaviti neko ko će ih izliječiti dodirom ruke. Tako će njegova mudžiza biti trajna.

Poslanik Muhammed, s.a.v.s., je u jednom dijelu noći preveden iz Hrama časnog u Hram daleki, odakle se vratio u istoj noći. Moderna nauka osigurala je da se putem aviona ili rakete pređe velika razdaljina za kratko vrijeme, ali će mudžiza Poslanika, s.a.v.s., i dalje ostati mudžiza, jer nijedan čovjek nikada neće biti u stanju da od Časnoga hrama u Meki do Hrama dalekoga u Jeruzalemu leti jašući na jahaćoj životinji. Do toga nauka nikada neće dospjeti, pa će stoga Poslanikova mudžiza Israa i Miradža ostati nedostižna do kraja svijeta. Prethodni poslanici imali su u odnosu na poslanika Muhammeda, s.a.v.s., misije ograničene na njihove narode na određenim lokalitetima i u

ograničenom vremenskom periodu. Njihove knjige donosile su radosnu vijest o posljednjem poslaniku, a to je Muhammed, s.a.v.s., pa su stoga i njihove mudžize imale za cilj podršku vjernicima iz njihovog naroda u ograničenom vremenskom periodu. Niko, naprimjer, sada nije u stanju uzeti Musaov štap, pokazati ga ljudima te udariti njime o more, pa da se ono razdvoji; ili tim štapom udariti kamen, pa da iz njega poteče voda.

Osjetilne mudžize se ne ponavljaju

Kada se ove mudžize dogode, one se više ne ponavljaju, dok je mudžiza Poslanika, s.a.v.s., časni Kur'an vječna i trajat će do Sudnjeg dana dajući svakoj generaciji novi oblik svoje nadnaravnosti. Da je kojim slučajem Kur'an sve svoje mudžize pokazao u vremenu svoga objavljivanja, on bi bio nemaran prema nastupajućim generacijama čije mudžize ne bi u njihovom vremenu mogle potvrditi vjerodostojnost njegovog Božanskog porijekla. Kur'an je pak mudžiza koja se stalno obnavlja. Kad god jedna generacija nestane, nakon nje dolazi nova, koja će u Kur'anu nalaziti mudžizu nepoznatu prethodnoj.

Materijalne mudžize prethodnih poslanika bile su ograničene na onoga ko ih je posmatrao. Ko ih je vidio, on bi u njih povjerovao, a ko ih nije vidio također je vjerovao da su one istinite i da su se dogodile jer ih spominje časni Kur'an. Da nije te obavijesti od Allaha sadržane u Kur'anu, mi ih ne bismo poznavali, niti bismo na njih obratili ikakvu pažnju.

Mudrost Uzvišenoga nalagala je da Kur'an bude obnavljajuća mudžiza jer predstavlja posljednju poslanicu Neba upućenu onima koji su na Zemlji, pa stoga treba da ostane mudžiza do Dana sudnjega.

U vremenima prethodnih poslanstava ljudi su živjeli izolirano jedni od drugih zbog velikih međusobnih udaljenosti i teškoća u prijevozu s jednog mjesta na drugo. Bolesti jednoga društva toga vremena razlikovale su se od bolesti drugoga društva, pa su stoga i poslanstva bila brojna da bi bila u stanju liječiti bolesti nevjerovanja i poricanja na Zemlji. Nekada je Uzvišeni u jednome vremenu slao dva poslanika, kao što je to slučaj s Ibrahimom i Lutom, a.s. Ibrahim je poslan da liječi bolesti idolopoklonstva, a Lut, a.s., da liječi moralnu anomaliju homoseksualnih odnosa.

Tadašnja stanja čovječanstva, s obzirom na izoliranost i međusobnu udaljenost ljudi, nametala su činjenicu da su narodi živjeli na različitim mjestima na Zemlji, a da ništa jedni o drugima nisu znali! Uzvišeni je pak znao da će se svijet nekada ujediniti i da će sredstva komunikacije napredovati tako da će za bilo koji događaj negdje u svijetu za nekoliko minuta znati cijeli svijet. Na sličan način, kao i čovječanstvo, ujedinile su se i bolesti savremenih društava, čemu smo svjedoci. Problem ovisnosti o drogama, naprimjer, preplavio je čitav svijet. Problem razgolićavanja žena postoji u većini država svijeta. Sve što se dešava u Americi o pitanju mode biva za nekoliko sati ili dana oponašano u čitavom svijetu.

Načini činjenja zločina postali su veoma slični. Pljačke bankarskih automobila koji prevoze novac počele su u Americi, a

sada su one prisutne u čitavom svijetu. Sida je otkrivena u Americi, a porijeklom je iz Afrike, nakon čega je preplavila čitav svijet. Problem inflacije i kamate, primjerice, nalazimo u čitavom svijetu.

Rezultat brzine i lahkoće komunikacija jeste to da ono što se dešava na bilo kojem dijelu svijeta u istom trenutku može putem satelita na drugim mjestima u svijetu biti na televizijskim ekranima. Sve se to događa zbog brzine i olakšanosti komunikacija. Isto su tako napredovala i sredstva prijevoza, tako da ljudi putuju u zemlje udaljene hiljade milja za nekoliko sati. Sve to zahtijeva i jedinstvenost liječenja, jer su i bolesti ujedinjene, pa stoga i njihov lijek mora biti ujedinjen.

Zbog svega navedenoga mudžiza Kur'ana usmjerena je prema svim narodima na Zemlji. Ko ga bude slijedio izliječit će se od bolesti i biti sretan u svome životu. Svako društvo obuzeto bolestima i nesrećama može se liječiti lijekovima iz "kur'anske apoteke". Mudžiza Allahovog Poslanika, s.a.v.s., upućena svim stvorenjima ima za cilj liječenje devijacija u svim ljudskim zajednicama, u čemu i jeste razlika između nje i mudžiza prethodnih poslanika. Kur'an je objavljen i kao jezička mudžiza Arapima, koja ih izaziva na polju stilistike i lingvistike. Međutim, on je u isto vrijeme objavljen kao mudžiza i svim drugim Allahovim stvorenjima, što jeste vrhunac izazova. Kur'an svojom nadnaravnošću jezičkoga izraza upućuje izazov ljudima i džinima u trenutku svoga objavljivanja, što je vrhunac izazova.

Zašto Kur'an upućuje džinima jezički izazov? Zbog toga što su Arapi za svakoga onoga među njima koji bi bio

izuzetan u jezičkom izrazu, govorili: "On ima šejtana koji mu objavljuje." Stoga je Kur'an uputio izazov i ljudima i džinima: **"Reci: 'Kad bi se svi ljudi i džini udružili da sačine jedan ovakav Kur'an, oni, takav kao što je on, ne bi sačinili, pa makar jedni drugima pomagali.'"** (El-Isra, 88)

Čudno je to da je izazov počeo time da načine nešto slično Kur'anu, a da je potom objavljen izazov da načine deset sura sličnih onima koje se nalaze u njemu, pa to nisu bili u stanju. Zatim im je upućen izazov da načine jednu suru sličnu onoj koja je sadržana u njemu. Ni to nisu bili u stanju učiniti.

Smanjivanje u zahtjevima koji su predmet izazova i njihovo postepeno izlaganje od većega ka manjem ukazuje na revnost i marljivost pri upućivanju izazova i sigurnost da oni neće biti u stanju odgovoriti tom izazovu ma koliko zahtjev bivao slab. Da je Kur'an kojim slučajem tvorevina Poslanika, s.a.v.s., izazov da se načini jedna slična sura ne bi nikada bio ni upućen, jer ukoliko neko ko je čovjek govori neki govor, ne može biti siguran da neko iz njegovoga naroda neće izgovoriti i načiniti isti!!

Ustrajavanje u izazovu i olakšavanje zahtjeva ukazuju na sigurnost u nemoć onih kojima je izazov upućen. To je zbog toga što je Kur'an od Uzvišenog Allaha.

Razlika među mudžizama poslanika

Sve mudžize prethodnih poslanika bile su u skladu s vremenom i mjestom njihovih poslanstava, jer za svaki događaj potrebni su vrijeme i mjesto. I mudžiza dolazi u skladu s tim zakonitostima. Ukoliko se radi o malom mjestu i kratkom vremenu, i mudžiza će biti malog vremenskog i prostornog opsega. Mudžiza Poslanikova, s.a.v.s., morala je obuhvatiti sva vremena i sve prostore, pa su stoga i poslanstva poslanika zapečaćena poslanstvom Muhammeda, s.a.v.s. Kur'an se nije ograničio samo na jezičku mudžizu arapskoga jezika, već je donio i mudžize koje su upućene nearapima. Da nije tako, drugi narodi koji ne govore arapskim jezikom kazali bi: "Ovaj Kur'an nam nije dao nikakav dar jer je on jezička mudžiza samo za Arape." Kur'an je stoga donio mudžize za čitav svijet, otkrio ljudima zastore prošloga vremena i kazivao nam o tome šta se dešavalo prethodnim poslanicima. Sljedbenike tih poslanika s prolaskom vremena obuzimao bi zaborav, tako da su mijenjali Allahov sustav koji im je bio objavljen. Kur'an je došao da te promjene i ljudske intervencije nad objavljenim tekstom ispravi putem zadivljujuće nadnaravnosti koju niko od sljedbenika prethodnih svetih knjiga ne može poreći. Pročitajmo riječi Uzvišenoga koje počinju s riječima: **"Ti nisi bio na zapadnoj strani kada smo Musau poslanstvo povjerili, a nisi bio ni njegov savremenik. Mi smo mnoge narode podigli i oni su dugo živjeli; a ti nisi boravio među stanovnicima Medjena da im kazuješ riječi Naše, nego ti Mi o njima kazujemo vijesti."** (El-Kasas, 44, 45)

Navedeni, ali i drugi ajeti, donose nam kazivanja o prethodnim poslanicima koja Muhammed, s.a.v.s., s obzirom da nije znao čitati i pisati, i koji u svome životu nije pročitao niti jednu jedinu riječ, nije mogao znati. Ta kazivanja dovoljna su da sljedbenici Knjige na ispravan način uzvjeruju, jer znaju da se Muhammed, a.s., nije obrazovao kod bilo kojeg učitelja, a donio je informacije o prethodnim poslanicima. Oni bi trebali vjerovati u njegovo poslanstvo, jer su njegove karakteristike sadržane u Tevratu i Indžilu, koji nalažu vjerovanje da je on posljednji Allahov poslanik. Pročitajmo riječi Uzvišenog: **"Onima koji će slijediti Poslanika, vjerovjesnika, koji neće znati čitati ni pisati, koga oni kod sebe, u Tevratu i Indžilu, zapisana nalaze, koji će od njih tražiti da čine dobra djela, a od odvratnih odvraćati ih, koji će im lijepa jela dozvoliti, a ružna im zabraniti, koji će ih tereta i teškoća koje su oni imali osloboditi. Zato će oni koji budu u njega vjerovali, koji ga budu podržavali i pomagali i svjetlo po njemu poslano slijedili - postići ono što budu željeli."** (El-E'raf, 157)

Kur'an se suočava sa sljedbenicima Knjige tako da im kazuje događaje koje su oni imali sa svojim vjerovjesnicima, kao i time da je Uzvišeni Allah od njih tražio u Tevratu i Indžilu da vjeruju u poslanika koji neće znati čitati i pisati spominjući im njegove karakteristike. To nije mogao znati niko od Arapa toga vremena, pa se nameće zaključak da je te informacije Poslanik, s.a.v.s., mogao dobiti samo od Uzvišenog Allaha.

Kur'an je objavljen sa zadatkom da ispravi njihovo ponašanje i izmišljotine koje su pridodali svojim vjerovanjima. To je

dovoljna nadnaravnost da povjeruju u istinitost islamske poruke. Uzvišeni Allah je čak istrajavao u izazovu upućenom ljudima objavljujući Poslaniku u Kur'anu o onome što svi Arapi nisu poznavali: **"To su nepoznate vijesti koje ti Mi objavljemo; ni ti ni narod tvoj niste prije ovoga ništa znali. Zato budi strpljiv, ishod će, zaista, u korist čestitih biti."** (Hud, 49)

Uzvišeni je Svome Poslaniku, s.a.v.s., objavio sadržaje koji nisu bili poznati nikome od Arapa da mu ne bi kazali da je to čuo ili prenio od nekoga. U tome i jeste mudžiza upućena sljedbenicima Knjige koji bi se trebali zapitati odakle Muhammedu, s.a.v.s., kazivanja o prethodnim poslanicima i stvarima koje nije poznavao ni on, ni njegov narod. Da je bilo ko od njegovog naroda poznavao ta kazivanja, nevjernici i licemjeri, koji su na sve načine pokušavali uništiti novu vjeru, kazali bi da su to i sami znali. Njihova šutnja, u ovom slučaju jeste argument da su ta kazivanja objavljena od Uzvišenog Allaha, a njih niko od Arapa nije poznavao. Ta činjenica dovoljna je potvrda mudžize časnog Kur'ana na osnovu koje bi trebalo da povjeruju sljedbenici Knjige. Međutim, oni Poslaniku ipak nisu povjerovali.

Kur'an je u periodu svoga objavljivanja bio jezička mudžiza upućena Arapima i nearapima sljedbenicima Knjige jer ih je obavijestio o kazivanjima o njihovim poslanicima, objasnio im ono što je istinito i ono što su im sami lažno pridodali, ali oni i pored toga nisu vjerovali.

Kur'an je predstavljao mudžizu Arapima u području njihove stilistike, sljedbenicima Knjige u spominjanju njihovih

pravila, kazivanja o njihovim poslanicima, pa se stoga nameće zaključak da je on morao biti mudžiza i za nevjernike toga vremena, što bi ih trebalo uvjeriti da postanu vjernici. Ta mudžiza upućena je i Arapima i nearapima nevjernicima.

O Ebu Lehebu, amidži Poslanika, s.a.v.s., a jednom od najvećih protivnika islama objavljene su riječi: **"Neka propadne Ebu Leheb i propao je! Neće mu biti od koristi blago njegovo, a ni ono što je stekao, ući će on, sigurno, u vatru rasplamsalu, i žena njegova, koja spletkari; o vratu njenu bit će uže od ličine usukane!"**(Leheb, 1-5)

Ova sura govori o Ebu Lehebu, koji je bio nevjernik i protivnik islama, i govori o stvari koja je pitanje izbora, a to je vjerovanje. Uzvišeni je, naime, stvorio čovjeka sa slobodom vjerovanja i volje, da vjeruje ili da ne vjeruje. U ajetu se tvrdi da će Ebu Leheb umrijeti kao nevjernik i da će shodno tome na drugome svijetu biti stanovnik Vatre. Šta se s vjerovanjem ljudi moglo desiti da je kojim slučajem Ebu Leheb sabrao pripadnike plemena Kurejš i rekao: "Muhammed je o meni nešto rekao. Govorio je da mu je objavljeno od Uzvišenog Allaha da ću umrijeti kao nevjernik i da ću biti stanovnik Vatre, a ja pred vama svjedočim da je samo Allah Bog i da je Muhammed Njegov poslanik, da biste na taj način spoznali da ono što je Muhammed govorio nije od Allaha!"

Šta bi bilo da je Ebu Leheb posvjedočio svoje vjerovanje iz licemjerstva da bi se pokazao pred ljudima i da bi na taj način urušio vjeru? Zar u tom vremenu nije bilo ljudi koji su, nakon što su bili žestoki nevjernici, postali muslimani koji su

svoju vjeru na pravi način upotpunili poput: Halida b. Velida, Amra b. Asa, Ikrime b. Ebu Džehla i drugih. Da li je Muhammed, s.a.v.s., mogao garantirati da Ebu Džehl neće primiti islam, i da neće svoj islam na najljepši način upotpuniti, poput nekih drugih njegovih savremenika.

Međutim, ono što Uzvišeni kaže, On učini da se to stvarno i dogodi, tako da Ebu Lehebu nije palo na pamet da na spomenuti način uništi vjeru, iako je to svim svojim bićem priželjkivao. Ebu Leheb je zaista umro kao nevjernik, kako je to utvrdio Kur'an. Nije li to mudžiza na koju bi se trebali osvrnuti oni koji ne vjeruju i kazati: "Ove riječi mogu biti samo od Allaha" te postati muslimani.

Mudžiza u vezi s ratom između Bizantijaca i Perzijanaca

Kur'an je bio mudžiza i za nevjernike koji nisu bili Arapi u vremenu svoga objavljivanja. Između dvije najveće države toga vremena, Perzije i Bizantije odvijao se u tom vremenu rat. Bizantijci su taj rat izgubili. Ovdje je važno napomenuti da su Bizantijci bili kršćani, dok su Perzijanci bili politeisti. U suri Er-Rum (Bizantijci) Uzvišeni Allah kaže: **"Elif-Lam-Mim. Bizantijci su pobijeđeni, u susjednoj zemlji, ali oni će, poslije poraza svoga, sigurno pobijediti za nekoliko godina - i prije, i poslije, Allahova je odluka - i tada će se vjernici radovati.**" (Er-Rum, 1-4)

Ko to može biti obaviješten o rezultatima rata koji će se zbiti za devet godina? Ko je to mogao garantirati da se u tih devet godina neće desiti sporazum o miru između Bizantije i Perzije, tako da se rat među njima ni ne dogodi, ili se pak dogodi rat u kojem će Bizantijci biti pobijeđeni. Niti jedan vojskovođa ne može imati informacije o rezultatu bitke koja nije još ni započela. On sa sigurnošću ne može garantirati rezultat, čak i onda kada bitka započne, jer se svaka zaraćena strana pribojava iznenađenja koje nije mogla predvidjeti, a koje može preokrenuti ishod rata. Šta je to što je učinilo da Muhammed, s.a.v.s., uvuče Kur'an i vjeru u takav problem koji se tiče budućnosti, a da to niko od njega nije tražio?

Da je ishod budućeg rata bio drugačiji u odnosu na onaj koji je spomenut u Kur'anu, da li bismo u svojim namazima mogli učiti suru Er-Rum, u kojoj se to spominje? Historija nam govori da su Bizantijci poraženi dva puta, ali ono što Uzvišeni kaže, On to i uradi. Ishod rata bio je upravo onakav kako nas je o tome obavijestio Kur'an devet godina prije njegovog događanja.

Da su Perzijanci, koji su tada bili nevjernici, imalo razmislili, zaključili bi da je Kur'an predvidio njihov poraz devet godina prije početka rata. Da su o tome razmislili, zar ne bi postali vjernici? Zar to nije dovoljan i nadnaravan dokaz da je Kur'an od Uzvišenog Allaha?!

Tako nalazimo da Kur'an u vremenu svoga objavljivanja nije bio ograničen samo na jezičku mudžizu. Njegova mudžiza nije se odnosila samo na Arape, već je obuhvatala sve tada

postojeće narode: sljedbenike Knjige, koji su odbili da vjeruju u istinitost Kur'ana i Muhammeda, s.a.v.s., nevjernike koji su se borili protiv islama na Arabijskom poluotoku, nevjernike izvan Arabijskog poluotoka, tako da je obuhvatala sve okolne skupine naroda i sve pripadnike svih tada postojećih religija. U vremenu svoga objavljivanja Kur'an je uputio izazov sljedbenicima Knjige i nevjernicima. Kur'anska mudžiza u vremenu svoga objavljivanja nije bila ograničena samo na jezičku komponentu, što jeste mudžiza upućena Arapima, već je obuhvatila i nearape na koju trebaju usmjeriti svoju pažnju da bi postali vjernici. Govor Kur'ana ne može biti ni od koga drugoga osim od Allaha. Da to nije tako, u njemu bi pronašli mnogo proturječnosti. Sve mudžize koje su se desile mogao je donijeti samo Uzvišeni Allah.

Kur'an se obraća(o) svim narodima

Već smo uvidjeli da kur'anska nadnaravnost, mudžiza, nije nikoga izostavila, nego je obuhvatila sve narode koji su u toku samoga objavljivanja Kur'ana nastanjivali Arabijski poluotok i njegovu okolinu i koji su s Arapima ostvarivali određene veze. U tom vremenu postojala su neka mjesta i narodi do kojih su muslimani stigli tek u budućnosti.

Neki će ljudi kazati: "Ako je kur'anska mudžiza došla do Arapa i naroda koji su živjeli oko njih, ona nije dospjela do

ostalih krajeva svijeta: Evrope, Amerike, Azije i drugih kontinenata. Postavlja se pitanje zašto je to tako.

Kur'anska mudžiza došla je da bi potvrdila istinitost onoga što je Poslanik, s.a.v.s., prenio od svoga Gospodara svome narodu od kojeg je započela misija. Kada oni povjeruju, oni će pomoći Allahovog Poslanika, s.a.v.s., i raširiti islam u tome području. Zatim će doći slijedeća mudžiza. Narod kome je došla objava bio je pustinjski i neuk i nije bio upućen u znanosti, nije imao duboke kulturološke i civilizacijske korijene kao što su ih u to vrijeme imali Bizantijci i Perzijanci. Stoga je Uzvišeni Allah kazao: **"On je neukima poslao Poslanika, jednog između njih, da im ajete Njegove kazuje i da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči, jer su prije bili u očitoj zabludi".** (El-Džumua, 2)

Arapska plemena prije islama znala su samo za pleme i njegovog poglavicu koji je nad njima vladao bez ikakvog zakona. Volja poglavara plemena bila je ustvari zakon. Međutim, taj narod koji nije znao nikakav zakon ubrzo se suprotstavio dvjema velikim civilizacijama toga vremena, Bizantiji i Perziji, koje bi se mogle uporediti s Amerikom i Rusijom našega vremena. Te dvije susjedne civlizacije su u vremenu Objave imale i sistem, zakon, civilizaciju i razne oblike umjetničkoga izraza u svim oblastima života.

Kako je neuki narod uspio nadvladati te dvije velike sile toga vremena?

To je još jedna od mudžiza Kur'ana. Da su Arapi kojim slučajem bili obrazovan i kulturološki prosvjećen narod, kaza-

li bi: "To je civilizacijski rezultat". Međutim, taj narod svoj put nije preuzeo od bilo kog čovjeka. Njegov životni sustav nisu kreirali veliki pravnici i mislioci toga vremena, već je on preuzet direktno od Uzvišenog Allaha. Taj narod slijedio je islamske upute koje su objavljene Allahovom Poslaniku, s.a.v.s. S tim uputama bez utjecaja ljudske civilizacije, bez zemaljskoga znanja, bio je u stanju da predvodi čitav svijet i da porazi dvije najveće ljudske civilizacije toga vremena. Taj poraz desio se veoma brzo i u kratkom vremenskom periodu koji nije bio u skladu s veličinom i moći ovosvjetskih snaga koje su zadobile Bizantija i Perzija. Bizantijska i perzijska civilizacija nestale su i raspršile se pred islamskim vjerovanjem i Allahovim uputama.

Taj životni sustav, koji predstavlja islam, ostvario je i drugu mudžizu koja se ogleda u činjenici da onaj ko slijedi taj put vlada svijetom i da se pod njegovim stopalima ruše civilizacije. Uzvišeni Allah je u svoj sustav postavio komponentu koja muslimanu osigurava vlast na Zemlji, ukoliko se on bude toga sustava pridržavao. Stoga, sve velike civilizacije svijeta nisu bile u stanju suprotstaviti se islamu. To je bila mudžiza, velika mudžiza.

Kur'anska nadnaravnost, mudžiza, nije se zaustavila samo na vremenu svoga objavljivanja, jer je islam konačna i posljednja vjera. Stoga Kur'an posjeduje mudžizu za svako vrijeme. Ukoliko pročitamo riječi Uzvišenoga: "**Mi ćemo im pružati dokaze Naše u prostranstvima svemirskim, a i u njima samim, dok im ne bude sasvim jasno da je Kur'an istina. A zar nije dovoljno to što je Gospodar tvoj o svemu obaviješten?**"(Fussilet, 53), spoznat ćemo da je časni Kur'an

donio planetarne dokaze koji otkrivaju nadnaravnost svakome čovjeku.

Kur'an nam je ukazao na loptasti oblik Zemlje i na njeno kretanje oko svoje ose. On nam kazuje i o nebu, o zadivljujućem kosmosu, o jednoj osnovi univerzuma, o nevidljivim pregradama između mora, morskim dubinama, zemljinoj utrobi. Sve su to pojave za koje smo saznali tek u ovome vremenu, nakon što je znanost vrtoglavo napredovala u brojnim područjima.

Kur'an govori i o tajnama ljudskog tijela. Između ostalih tajni ljudskoga tijela govori nam o tome da su nervi smješteni direktno ispod ljudske kože, o razvoju zametka u materici majke, što je zadivilo sve svjetske znalce embriologije. Govori nam o tome da oko ne stvara sliku samo po sebi, već uslijed njemu suprotstavljenoga svjetla, i kao o drugim stvarima koje su u nama samima, o čemu smo govorili u knjizi "Materijalni dokazi postojanja Allaha".

Tako nam Kur'an daruje svoju nadnaravnost u svakoj generaciji koja je u skladu sa životnim kretanjima toga doba. Tako nalazimo nadnaravnost Kur'ana u znakovima u univerzumu, u medicinskim otkrovenjima na koje je ukazao Kur'an, u historijskim događanjima o kojima je Kur'an prethodno govorio.

Uzvišeni nam u Kur'anu kazuje priču o Jusufu, a.s., i njegovoj braći i vladaru Egipta koji se naziva titulom "kralj". Poznato nam je pak da su se vladari staroga Egipta nazivali faraoni. Međutim, nakon nekih arheoloških otkrića i dešifriranja simbola ispisanih na zidovima hramova otkriveno je da

je Jusuf, a.s., živio u vremenu dinastije Heksusa, koji su vladali Egiptom u prvim stoljećima, a koji su se nazivali kraljevima, a ne faraonima, na šta ukazuju riječi Uzvišenoga u suri Jusuf: **"I kralj[2] reče: 'Dovedite mi ga, uzet ću ga u svoju svitu - i pošto porazgovara s njim, reče mu: Ti ćeš od danas kod nas utjecajan i pouzdan biti"'.** (Jusuf, 54)

Na kraju ovoga poglavlja ukratko ćemo kazati da je kur'anski dar onaj koji se stalno obnavlja i iznova na poseban način ukazuje svakoj generaciji ljudskog roda. Postoji razlika između mudžize prethodnih poslanika i mudžize časnog Kur'ana. Njihove mudžize bile su drugačije od njihovoga puta, dok je mudžiza islama istovjetna putu koji je prenio Poslanik, s.a.v.s., a to je Kur'an.

Kako je kur'anska mudžiza obuhvatila muslimane i nemuslimane? Kako je obuhvatila Arape i nearape? Kur'an predstavlja put koji je sačuvan putem svoje mudžize, a mudžiza je skrivena i sačuvana u njemu samome.

Ostalo nam je da govorimo o materijalnim mudžizama Allahovog Poslanika, s.a.v.s., koje su se dogodile u toku njegovoga života, a bilo ih je mnogo, tako da niko neće biti u stanju kazati da Allahovom Poslanku, s.a.v.s., nisu darovane osjetilne mudžize, kao što je to bio slučaj sa drugim poslanicima koji su mu prethodili. To će biti tema narednog poglavlja.

---

2 U ovome ajetu odstupili smo od prijevoda rahmetli Besima Korkuta i pribjegli doslovnom značenju spomenute riječi "melik"koju je podrazumijevao slijed autorovih misli i tumačenja teme u ovome pasusu uz napomenu da je prijevod Besima Korkuta valjan i podrazumijeva jedno od vjerodostojnih značenja navedene riječi.(Primj. prev.)

TREĆE POGLAVLJE

OSJETILNE MUDŽIZE ALLAHOVOG POSLANIKA, S.A.V.S.

Mudžiza Kur'ana trajat će do Sudnjega dana i ona je različita u odnosu na mudžize prethodnih poslanika. Poslanik, s.a.v.s., je čovječanstvu prenio posljednju i vječnu vjeru, dok su prethodni poslanici prenosili vjeru čije su odredbe mijenjane dolaskom drugoga poslanika. Njihova poslanstva bila su ograničena i vremenom i mjestom, pa su stoga imali zemaljske mudžize koje podrazumijevaju njihovo postojanje koje se nakon određenoga vremena okonča, i ne događa se ponovo. Onaj ko takvu mudžizu vidi može kazati da ju je vidio, a onaj ko je nije vidio dobio je o njoj informaciju putem predanja od drugih ljudi, tako da može ustvrditi da se ona doista i dogodila.

Musa, a.s., udario je u more svojim štapom, pa se ono raspolutilo. Onaj ko je tu mudžizu vidio povjerovao je da se dogodila uz pomoć Uzvišenoga, a time i u poslanstvo toga poslanika. Onaj ko je nije vidio dobio je informacije o njenom

događanju, tako da i mi vjerujemo da se ona desila jer nas je Uzvišeni o njoj obavijestio u Kur'anu.

Zbog čega je mudžiza Musaa, a.s., bila privremena, tako da se jednom desila i završila se?

To je zbog toga što je i period njegovog poslanstva bio ograničen, nakon čega su došle generacije koje su jedne druge u laž utjerivale. Islam je pak završna poslanica ljudima koja će obuhvatiti sva vremena, pa stoga mudžiza mora biti u skladu s njegovim putem.

Najveća mudžiza Allahovog Poslanika jeste Kur'an, koji je njegova razumska, a ne osjetilna mudžiza da bi se slagala sa svim jezicima i sa svim intelektualnim nivoima. Ona se nikada neće ugasiti i njeni darovi će biti stalni iz generacije u generaciju ljudskoga roda.

Ta vječna i obnovljiva mudžiza nije bila zapreka da Allahov Poslanik, s.a.v.s., posjeduje osjetilne mudžize za svoje suvremenike, koji su slušali njegovo prenošenje Objave, da bi time potvrdio svoje vjerovjesništvo i da bi se time vjernici učvrstili na svome putu. Te mudžize posmatrali su vjernici koji su bili s Poslanikom, pa su im se stoga povećali vjerovanje i želja za pripadnošću islamu. Oni su bili svjedoci mudžiza koje su nadilazile i narušavale zakonitosti naše planete. Odlika tih mudžiza jeste da su se desile u vremenu vjerovjesništva, koje traje do današnjega dana, na što treba da u ovome trenutku obratimo pažnju.

Uzvišeni Allah podučio je Svoga Poslanika, s.a.v.s., znanjima iz nevidljivoga svijeta, što mu je darovalo osjetilne

mudžize koje su neprekidne. Ako želimo u vezi s tim navesti neki primjer, pričat ćemo o događajima koje je Poslanik, s.a.v.s., predvidio, pa su se oni stvarno u budućnosti desili. Njegova predviđanja koja su se ostvarila jesu obnovljive mudžize koje u svim vremenima potvrđuju istinitost njegove misije. Uzvišeni Allah je Svome Poslaniku otkrio mnoge stvari koje se tiču onoga što je čovjeku nepoznato i nevidljivo, kao i neka događanja u budućnosti. Mi znamo da nevidljivi svijet, gajb, zna samo Uzvišeni Allah, ali je On Svoga Poslanika podučio nekim stvarima koje nije poznavao, a tiču se toga svijeta, i to je posebnost i odlika samo Allahovog Poslanika. Već smo kazivali o tome da je Allahov poslanik Muhammed, s.a.v.s., poslanik kraja vremena i završitelj svih poslaničkih misija, tako da poslije njega neće doći ni jedan poslanik do Sudnjega dana. Zbog svega toga i njegova obavještenja o onome što će se dešavati u budućnosti jesu mudžize koje će se s prolaskom vremena iznova obnavljati. Od El-Beraa b. Aziba, r.a., prenosi se da je rekao: *"Kad nam je Poslanik naredio da kopamo hendek, u jednom dijelu kanala ispriječila nam se velika stijena koju nije mogla odbiti krampa. Žalili smo se Allahovom Poslaniku, s.a.v.s. Kad ju je vidio, uzeo je krampu od Selmana Farisija i rekao: 'U ime Allaha, a potom je udario krampom po stijeni i odbio njenu trećinu. Iz stijene je izašlo svjetlo koje je obasjalo cijelu Medinu. Potom je rekao: 'Allah je najveći, dati su mi ključevi Šama, tako mi Allaha, vidim njegove crvene palače'. Zatim je Poslanik drugi puta udario po stijeni, odbio još jednu trećinu iz pravca Perzije. Iz nje je izašlo svjetlo koje je obasjalo cijelu Medinu. Potom je rekao: 'Allah je najveći, dati*

su mi ključevi Perzije, tako mi Allaha, vidim dvorce bijelih gradova. Džibril me je obavijestio da će ih moj ummet nadvladati, pa se radujte pobjedi.' Potom je Poslanik i treći puta udario po stijeni rekavši: 'U ime Allaha, slomio je ostatak kamena iz kojeg je izašlo svjetlo poput svetiljke usred tamne noći iz pravca Jemena koje je osvijetlilo cijelu Medinu. zatim je rekao: 'Allah je najveći, dati su mi ključevi Jemena, tako mi Allaha, vidim vrata San'e s ovog mjesta na kome stojim.'"

Obavještenja o budućnosti jesu mudžiza Allahovog Poslanika

Allahov Poslanik, s.a.v.s., obavjestio nas je prije svoje smrti o širenju islamske države na Istoku i na Zapadu. Sva ta predviđanja ostvarila su se, tako da se ta država prostirala do Evrope na sjeveru i do južne Afrike na jugu. Poslanik nas je o tim osvajanjima obavijestio, tako da su te obavijesti u trenucima svoga ostvarivanja postale mudžize.

Allahov Poslanik, s.a.v.s., je iskren i istinoljubiv prenosilac Objave Uzvišenog Allaha. Dokaz za to su njegove obavijesti o budućim događanjima koja su se ostvarila. Kada su ti krajevi osvojeni od muslimana, vjerovanje vjernika obnovilo se i učvrstilo, a onima koji ne vjeruju ta mudžiza će skrenuti pažnju na istinitost poslanstva Allahovog Poslanika, s.a.v.s.

Bliska predviđanja poput predviđanja osvajanja Perzije, Sirije, Jemena, Bitke kod deve, ubistva Husejna, r.a., potvrda su

vjernicima da je Poslanikovo, s.a.v.s., prenošenje Objave istinito i vjerodostojno.

Osjetilne mudžize prethodnih poslanika imale su ulogu potvrde i učvršćenja vjerovanja vjernika i skretanje pažnje nevjernika da promisle o svome vjerovanju.

Činjenica da vatra nije spalila Ibrahima, as., bila je potvrda onima koji su vjerovali u njegovo poslantvo i Božansko skretanje pažnje na pitanje vjerovanja onima koji nisu vjerovali.

Kad je Musa, a.s., razdvojio more udarcem svoga štapa, to je bila potvrda za vjernike i nadnaravni događaj koji će zaokupiti pažnju onih koji nisu vjerovali. Čak je i faraon, u trenucima kad je sišavši u more bio potopljen, obznanio svoje vjerovanje: **"I Mi prevedosmo preko mora sinove Israilove, a za petama su im bili faraon i vojnici njegovi progoneći ih ni krive ni dužne. A on, kad se poče daviti, uzviknu: 'Ja vjerujem da nema boga osim Onoga u Koga vjeruju sinovi Israilovi i ja se pokoravam!'"** (Junus, 90)

Zar Poslanikova obavijest o osvajaju Sirije, Perzije i Jemena nije potvrdilo vjerovanje u srcu borca vjernika jer je Poslanik predvidio ono što se desilo? To je mudžiza koja potvrđuje vjerovanje, a nemuslimanima skreće pažnju da je islam istinita vjera.

Sada ćemo preći na obavijesti Allahovog Poslanika koje se ostvaruju u ovim danima. Nalazimo da nas je Poslanik, s.a.v.s., obavijestio da su mali predznaci Sudnjeg dana: *"Muž će se pokoravati svojoj supruzi, pokazivati neposlušnost i nepoštovanje prema svojom majci, iskazivat će ljubav prema svome prijatelju,*

a udaljit će se od svoga oca. Dijete će biti gnjev za svoga oca i svoju majku."

Vidimo da se sve prethodno spomenuto dešava pred našim očima. Svjedoci smo situacija kad se čovjek pokorava svojoj supruzi, a izražava neposlušnost i nepoštovanje prema svojoj majci. Nalazimo u današnjem vremenu kako čovjek voli svoje prijatelje, a udaljava se i prekida veze sa svojim ocem. To danas pred svojim očima vidimo u svakoj kući i slušamo pritužbe majki zbog odnosa njihovih sinova prema njima. Slušamo o tome kako sin uzme svoju majku i smjesti je u dom za stare osobe da bi udovoljio svojoj ženi, i kako ostarjeli otac ne nalazi ljubav i nježnost kod svoga sina.

Mali predznaci Sudnjeg dana su se ostvarili

Kad pred sobom uvidimo istinitim obavještenja Allahovog Poslanika, s.a.v.s., zar to ne pojačava naše vjerovanje i zar ne kažemo ili pomislimo: "Istinu si kazao, Allahov Poslaniče, ti si istinski poslanik, obavijestio si nas istinito o onome što će se dogoditi nakon 1400 godina. Zar nam to neće potvrditi i pojačati vjerovanje!'

Kada pozivaš nekoga da vjeruje, ti mu možeš kazati: "Allahov Poslanik, s.a.v.s., obavijestio nas je o onome što će se desiti nakon 14 stoljeća. To se sada doista dešava i to svojim

očima vidimo." Koju nadnaravnost veću od toga čovjek treba tražiti?! Mnoga predviđanja Poslanika, s.a.v.s., ostvarila su se u našem vremenu. Neka od njih su: nestanak povjerenja među ljudima, ukrašavanje džamija, ukazivanje povjerenja onome ko ga ne zaslužuje, vođstvo države pripada licemjerima, propadaju prava ljudi, laž se smatra dozvoljenom, postoje žene koje su odjevene odjećom koja pokazuje njihove ukrase kao da su nage, raširena je pojava pjevačica i svirke, pretvaranje ljudi da su pobožni i bogobojazni, vjerovanje lašcima, a nepovjerenje prema istinoljubivim ljudima, davanje povjerenja izdajnicima, povjerljivi ljudi se smatraju izdajicama, posljednji u narodu proklinje onoga ko je prvi, ukazuje se počast čovjeku iz straha od njegovog zla, obrazovanje nije u skladu s vjerom, olahko se prolijeva krv ljudi, ubijaju se nevini ljudi, čega smo svjedoci u formi podmetnutih bombi, mali ratovi...

Zar svi ti navodi dešavanja nisu mudžize Allahovog Poslanika koje se iznova pojavljuju s prolaskom vremena? Ko je onaj ko može saznati događaje iz budućnosti? Ko nam može kazivati o događajima koji će se desiti nakon 14 stoljeća? To je mogao samo povjerljivi Poslanik, koji ima najviše mjesto kod svoga Gospodara.

Postojale su dakle osjetilne mudžize Allahovog Poslanika u periodu njegovoga poslanstva, dok postoje one koje se ostvaruju u našem vremenu i koje danas svojim očima gledamo.

Allahov Poslanik, s.a.v.s., opisao nam je društvo u kojem danas živimo tako autentično kao da s nama živi. Gledamo oko sebe i uviđamo da su se njegova predviđanja ostvarila.

Ako to nije nadnaravnost, šta je onda?

Volja Uzvišenoga nalagala je da Poslanikove, s.a.v.s., osjetilne mudžize ne budu ograničene samo na vrijeme njegovoga poslanstva, nego da se protežu do kraja vremena. Postoje veliki predznaci Sudnjega dana koje je Poslanik navijestio, a koji se još uvijek nisu ostvarili. Te mudžize ostvarit će se pred nastupajućim generacijama, kao da svakoj generaciji pripada jedna od njegovih mudžiza!

Potrebno je da ovdje obratimo pažnju na činjenicu da su Poslanikova predviđanja budućih događaja stalna mudžiza, baš kao što je i njegovo poslanstvo stalna, konstantna mudžiza koja će trajati do Dana sudnjega.

Zar nas Poslanik nije obavijestio o onome što će se dešavati u vezi s njegovim sunnetom: *"Zar mi nije data Knjiga i nešto slično zajedno s njom. Samo što nije došlo vrijeme kad će doći zasićen čovjek oslonjen na svoj naslonjač govoreći: 'Dužnost vam je postupati po ovom Kur'anu.' Ono što u njemu nađete od dozvoljenoga, smatrajte to dozvoljenim. Ono što u njemu nađete kao zabranjeno, smatrajte to zabranjenim. Zar vam nije dozvoljeno meso pitomih magaraca i deraćih divljih životinja."* (Ebu Davud i Imam Ahmed) Svjedoci smo pokušaja negiranja sunneta u našem vremenu i tvrdnji da je on neobavezujući za muslimane i da onaj ko ga kao izvor islama ostavi neće biti kažnjen.

Na te tvrdnje odgovorit ćemo riječima: "Ako ostavimo i odbacimo sunnet, kako ćemo klanjati kad nas je Poslanik podučio načinu obavljanja namaza, broju rekata svakoga farza, njegovim vremenima. Kako ćemo obaviti hadž, kad nas

je Poslanik, s.a.v.s., podučio načinima njegovog obavljanja i njegovom vremenu." Tvdnje tih ljudi koji izražavaju sumnju naspram obaveznosti i vjerodostojnosti sunneta potvrda su jedne od njegovih mudžiza. Da to oni nisu utvrdili, neko bi mogao kazati: "Poslanik nas je obavijestio o ljudima koji će se pojaviti i od ummeta tražiti da napuste sunnet, a oni se nisu pojavili." Činjenica pak da su se takvi pojavili potvrđuje iman u našim srcima.

Osjetilna mudžiza i mudžiza budućnosti

Osjetilne mudžize desile su se prethodnim poslanicima, ali i poslaniku Muhammedu, s.a.v.s. Zašto je to tako? Zar naš Poslanik, s.a.v.s., nije najbolji i najodabraniji među poslanicima? Onda nije ispravno da onaj ko je najbolji bude oslobođen onoga što su imali dobri. Stoga se dešavanju osjetilnih mudžiza kod poslanika Muhammeda, s.a.v.s., ne treba čuditi.

Potrebno je da se glede tih mudžiza uvjerimo u pouzdanost predanja koje ih prenosi. Ukoliko je predanje o nekoj mudžizi vjerodostojno, ona se onda i dogodila. Mi vjerujemo Allahovom Poslaniku, s.a.v.s., sve ono što nam je od Allaha prenio jer nije bilo nikakvoga svjedoka Objave. Ona se desila prilikom susreta Džibrila, a.s., s našim Poslanikom i odvijala se skrivena od naših očiju i ušiju. Poslanik nas je potom obavještavao o

onome što mu je Džibril od Allaha prenosio. Mi znamo i vjerujemo u istinitost njegovog prenošenja Objave. Kako ćemo mu vjerovati to sve, a zatim smatrati lažnim ono što on govori?!

Kad se dogodila mudžiza Israa i Miradža, i kad se Poslanik, s.a.v.s., vratio u Meku, nevjernici i neki vjernici nisu povjerovali u ono što se doista dogodilo. Kazali su tom prilikom Ebu Bekru: "Tvoj drug kaže da je u jednom dijelu noći prenesen u Mesdžidul - aksa u Jeruzalemu i da je odatle uzdignut na sedmo nebo, a da se u istoj noći vratio kući." Oni su o ovom događaju presuđivali na osnovu svoga razuma i njegovih zakonitosti.

Da su razmislili o riječima Uzvišenog: **"Hvaljen neka je Onaj Koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz Hrama časnog u Hram daleki, čiju smo okolinu blagoslovili kako bismo mu neka znamenja Naša pokazali."** (El-Isra, 1), uvidjeli bi da Muhammed, s.a.v.s., čin svoga noćnoga putovanja nije pripisao sebi i da nije kazao da je on u jednom dijelu noći otišao do Mesdžidul – aksaa, već je kazao: "Prenesen sam do Mesdžidul-aksaa."

Činilac ovdje nije poslanik Muhammed, s.a.v.s., već Uzvišeni Allah, a čin treba da se pripiše snazi svoga istinskog počinitelja. Uzvišeni Allah je pak Onaj Koji sve može, a Poslanik je, oslanjajući se na snagu i volju Uzvišenoga, prenesen u jednom dijelu noći do Mesdžidul- aksaa. Stoga je potrebno da o ovom događaju sudimo imajući u vidu njegovog stvarnog činioca, Uzvišenog Allaha, Koji sve može.

Kada su Ebu Bekru kazali da Muhammed tvrdi da je u jednom času noći prenesen iz Mesdžidul-harama u Meki do Mesdžidul-aksaa u Jeruzalemu, da se iste noći ponovo vratio u Meku a da oni s najboljim devama do tamo putuju mjesec dana, Ebu Bekr je odgovorio: "Ako je to stvarno rekao, onda je rekao istinu!" Ebu Bekr je zasigurno znao da Poslanik uvijek govori samo istinu.

Na isti način trebamo i mi nastupati onda kada raspravljamo o mudžizama našeg Vjerovjesnika, s.a.v.s. Sve što se od nas traži jeste da se na prvom mjestu uvjerimo u vjerodostojnost predanja, a da onda kažemo onako kao što je kazao Ebu Bekr: "Pošto je to Poslanik kazao, to je sigurno istina!"

Samo je Allahov poslanik Muhammed, s.a.v.s., imao najveću mudžizu

Allahov Poslanik, s.a.v.s., se među svim stvorenjima Allahovim, od vremena Ademovog, a.s., do Dana sudnjega, izdvojio s najvećom mudžizom, a to je mudžiza Israa i Miradža. U toj blagoslovljenoj noći uzdigao se na sedmo nebo i prešao "sidretul-munteha", nakon čega se ponovo vratio na Zemlju. Nikada se prije nije dogodilo da je Uzvišeni Allah nekome od Svojih robova pokazao carstva nebesa s onim što je na njima. Sve to je Uzvišeni pokazao Poslaniku, s.a.v.s. Uzvišeni o tome kaže: "**Vidio je najveličanstvenija znamenja svoga Gospodara.**" (En-Nedžm, 18)

Nikada se prije ni jednom vjerovjesniku nije desilo da vidi najveća znamenja na nebu. Postojali su poslanici koji su vidjeli Allahova znamenja na Zemlji, poput Musaa, a.s., o čemu Kur'an kaže: **"I uvuci ruku pod pazuho svoje, ruka će se pojaviti bijela, ali ne bolesna; i eto - znamenje drugo, da ti pokažemo neka od Naših velikih čuda, znamenja."** (Ta-Ha, 22, 23)

Međutim, Musa, a.s., nije se popeo na nebo da bi mu Uzvišeni pokazao Svoja najveća znamenja u carstvu nebesa, već je vidio velika znamenja na Zemlji. Naš Poslanik, s.a.v.s., vidio je pak najveća nebeska znamenja, gdje mu je direktno od Allaha naređeno klanjanje pet dnevnih namaza. Tragovi te mudžize još uvijek su prisutni i ostat će prisutni sve do Sudnjega dana. Kad god klanjamo, naš namaz se uzdiže do Uzvišenog Allaha, da bi ga On primio. Čini se kao da je u svakom našem namazu sadržana mudžiza uzdizanja, Miradža. Klanjamo na Zemlji, a naši namazi uzdižu se na nebo ka Uzvišenom. Pošto je poslanik Muhammed, s.a.v.s., poslan svim svjetovima, on je imao osjetilne mudžize u vezi sa svim stvorenjima na Zemlji. Imao je mudžize u vezi s neživim svijetom, biljkama, životinjama, uz mudžize u vezi sa čovjekom. Zašto? Zato što je on posljednji poslanik sa sveobuhvatnim poslanstvom. Uzvišeni Allah kaže: **"Džine i ljude stvorio sam samo zato da Mi se klanjaju."** (Ez-Zarijat, 56)

Iz ovoga ajeta da se zaključiti kao da je razlog stvaranja pokornost i klanjanje Uzvišenom. Onaj ko predstavlja vrhunac ibadeta i pokornosti prema Allahu jeste Njegov Poslanik,

s.a.v.s., koji je poslan da bi ostvario pokornost i robovanje koje Uzvišeni Allah hoće. Mi u tome slijedimo Poslanika, s.a.v.s., čineći radnje slične njegovima.

Uzvišeni Allah kaže: **"Vi u Allahovom Poslaniku imate divan uzor za onoga koji se nada Allahovoj milosti i nagradi na onome svijetu, i koji često Allaha spominje."** (El-Ahzab, 21)

"Ono što vam Poslanik kao nagradu da, to uzmite, a ono što vam zabrani, ostavite; i bojte se Allaha jer Allah, zaista, strahovito kažnjava." (El-Hašr, 7)

Dakle Allahov Poslanik, s.a.v.s., predstavlja vrhunac obožavanja Uzvišenog, i njega u tome trebaju slijediti svi drugi i činiti nešto slično onome što on čini. Pošto je sve navedeno činjenica, Poslanik je imao mudžize u vezi sa svim vrstama na Zemlji.

Za mudžize Poslanikove čuli smo iz predanja njegovih ashaba kojima je Uzvišeni podario čast da narednim pokoljenjima čovječanstva prenesu časni Kur'an. Nije moguće da im vjerujemo glede istinitog prenošenja Kur'ana, a da smatramo lažnim njihova predanja od Poslanika, s.a.v.s.

Osjetilne mudžize koje su se desile Poslaniku, s.a.v.s., nisu ni čudne ni nastrane, jer je on poslan kao milost svjetovima, svim stvorenjima, i vrstama na Zemlji.

Kad su učenjaci željeli protumačiti riječi Uzvišenog: **"A tebe smo samo kao milost svjetovima poslali".** (El-Enbija, 107), kazali su: "Alemin, svjetovi, jeste riječ koja predstavlja množinu riječi alem (svijet). Šta je to svijet? Svijet je sve ono što je izvan Uzvišenog Allaha, odnosno sve ono mimo Njega. Taj

svijet se dalje dijeli na: svijet nevidljivoga, svijet nebeski, svijet meleka, svijet atoma, svijet džina i svijet ljudi. Pošto je Poslanik, s.a.v.s., poslan kao milost svjetovima, svaki od navedenih svjetova mora imati udjela u toj milosti. Svaki od tih svjetova daje Allahovom Poslaniku, s.a.v.s., nešto što će potvrditi i učvrstiti vjerovanje u srcima vjernika, a što će nevjernicima skrenuti pažnju na istinitost njegovoga poslanstva i usmjeriti ih ka vjerovanju. Stoga se nemoj začuditi činjenici da su svi svjetovi povjerovali u poslanstvo Poslanikovo, s.a.v.s., što su i posvjedočili.

Tako nam Poslanik, s.a.v.s., iz svijeta nevidljivoga daje informacije koje će potvrditi istinitost njegovog poslanstva. Iz nebeskoga svijeta koji je vidio, te spoznao one tajne koje je želio Uzvišeni, daje nam informacije koje potvrđuju njegovo poslanstvo. Dokazi njegovoga poslanstva dolaze nam i iz svijeta meleka. Dolazio mu je melek Džibril, koji je najbliži Allahu, prenoseći mu Objavu. Melek Džibril mu je čak dolazio u liku čovjeka, sjedio s njime među njegovim ashabima. Pročitajmo predanje o jednom njegovom susretu s Poslanikom, s.a.v.s.: *"Kad smo jednoga dana sjedili s Allahovim Poslanikom, s.a.v.s., pred nama se pojavio čovjek izrazito bijele odjeće i crne kose, na kome se nisu vidjeli tragovi putovanja, a od nas ga niko nije poznavao. Sjeo je do Allahovog Poslanika, s.a.v.s., naslonio svoja koljena na njegova, stavio ruke na svoje natkoljenice i upitao: 'Muhammede, šta je to islam?' Allahov Poslanik odgovorio je: 'Islam podrazumijeva da svjedočiš da je samo Allah Bog, i da je Muhammed Njegov poslanik, da obavljaš namaz, daješ zekat,*

postiš mjesec ramazan i da obaviš hadž, ukoliko budeš u mogućnosti.' Čovjek je na to rekao: 'Kazao si istinu!'

Zatim je pitao Poslanika, s.a.v.s., :' Šta je to iman?' Poslanik mu je odgvorio: 'Iman podrazumijeva da vjeruješ u Allaha, Njegove meleke, Njegove knjige, Njegove poslanike, Sudnji dan i Njegovu odredbu, bila ona dobra ili loša.' Čovjek na to reče:' Kazao si istinu'

Čovjek je zatim upitao Poslanika, s.a.v.s.: 'Kad će nastupiti Sudnji dan?' Poslanik mu je dogovorio: 'Onaj ko je upitan ne zna ništa više o tome od onoga koji pita!'

'Koji su njegovi predznaci?', reče čovjek. Poslanik, s.a.v.s., reče mu: 'Majka će roditi sebi gospodara, vidjet ćeš bose, gole i čobane kako se natječu u izgradnji visokih zgrada.'

Ashabi su se začudili činjenici da čovjek u isto vrijeme pita i potvrđuje Poslanikove, s.a.v.s., odgovore. Kad je otišao, Poslanik je upitao ashabe: 'Znate li ko je ovaj čovjek?' Allah i Njegov Poslanik to znaju najbolje, odgovoriše oni. 'To je bio Džibril, došao je da vas poduči vašoj vjeri', reče Poslanik, s.a.v.s".

Džibril, a.s., dolazio je Allahovom Poslaniku u liku čovjeka da bi ga podučio vjeri i da bi s njime učio Kur'an.

Svijet džina

Allahov Poslanik, s.a.v.s., poslan je s poslanstvom svijetu džina i svijetu ljudi. Džini su ga slušali, o čemu govore riječi Uzvišenog: **"Reci: 'Meni je objavljeno da je nekoliko džina**

prisluškivalo i reklo: 'Mi smo, doista Kur'an, koji izaziva divljenje, slušali.'"(El-Džinn, 1)

Na kraju ovog poglavlja ukratko ćemo kazati da je Allahov Poslanik, s.a.v.s., imao mudžize koje su se ostvarivale shodno prolasku određenog vremena. Ukoliko čujemo hadis koji govori o tome kako će se bosi i goli ljudi natjecati u izgradnji visokih zgrada, a potom pogledamo oko sebe, reći ćemo: Istinu si kazao, Allahov Poslaniče! To je mudžiza koja se ostvarila i ona dokazuje da je on doista poslanik koji je poslan od svoga Gospodara.

Postoje Poslanikove, s.a.v.s., mudžize koje su se desile u vremenu objave Kur'ana, a koje se i danas pokazuju. Sve one potvrđuju vjerovanje onih koji vjeruju svjedočeći istinitost njegovog poslanstva. Sve žive vrste na Zemlji bile su na usluzi Allahovom Poslaniku, s.a.v.s., i njegovoj misiji i u vezi sa svima njima on je imao svoje mudžize. To će biti tema narednog poglavlja.

ČETVRTO POGLAVLJE

MUDŽIZE S RAZLIČITIM VRSTAMA NA ZEMLJI

Govorili smo o mudžizama Božijeg Poslanika, s.a.v.s., koje su se ponavljale s vremena na vrijeme. Mudžiza je, kako smo ranije kazali, kršenje prirodnih zakona u cilju učvršćivanja vjernika u vrijeme Poslanika, s.a.v.s.

Uzvišeni je htio da ove mudžize ostanu i nakon preseljenja Poslanika, s.a.v.s., zakoni vremena i budućnosti su prekršeni. Uzvišeni je Poslanika, s.a.v.s., podučio vijestima koje se tiču gajba i onoga što će se desiti tako da to ostaje mudžiza za mnoge naredne generacije.

Naveli smo primjere ovih mudžiza. Svaka od njih dodatno bi učvrstila vjernike, a nevjernicima su one bile dokaz da Poslanik istinito prenosi od Allaha. Svi oni koji su bili svjedoci tih mudžiza i osvjedočili su se u njihovu istinitost trebali su kazati: "On je uistinu Božiji poslanik i ova je vjera istinita."

Svjedoci smo kako se mnoga predskazanja danas obistinjuju, kao da je Poslanik, s.a.v.s., živio među nama.

Također smo kazali da je Poslanik, s.a.v.s., došao kao milost svim svjetovima, a to znači da ta milost dopire do svih Božijih stvorenja u kosmosu. Sva stvorenja svjedoče da je on Božiji poslanik.

Cijepanje Mjeseca

Prije nego što počnemo govoriti o mudžizama u kosmosu, malo ćemo zastati kod čuda koje se dogodilo, cijepanja Mjeseca.

Stanovnici Meke od Poslanika, s.a.v.s, tražili su da im pokaže čuda. Bilo je to pet godina prije Hidžre.

Kazali su mu: "Ako istinu govoriš, neka se Mjesec raspoluti!"

Poslanik, s.a.v.s., zamolio je Allaha da se ovo čudo desi. Mjesec se rascijepio na dva dijela jedan dio ispod, a drugi iza brda. Poslanik, s.a.v.s., pozvao je:

"O taj i taj! Svjedočite!"

To cijepanje Mjeseca desilo se 14. dana hidžretskog mjeseca... i potrajalo je nekoliko sati.

Da li su prihvatili islam nakon ovog čuda kojem su nazočili?!

Ne..nevjernici su kazali: "Muhammed nas je opsihrio!"

Ebu Džehl je kazao: "Ako je opsihrio nas, ne može opsihriti cijeli dunjaluk. Pitajte nekoga ko bude došao iz drugog grada, ako je i on to vidio, onda istinu govori. Ako ne bude

vidio onda vas je opsihrio."

Veliki broj Kurejšija izašao je na prilaze Meke iščekajući nekoga ko će se vratiti s puta. One koji su dolazili pitali su o cijepanju Mjeseca.

Nakon što su dobili potvrdan odgovor o cijepanju Mjeseca, šta su onda kazali?!

Rekli su: "Čarolija neprestana!"

Cijepanje Mjeseca bila je jedna od mudžiza Poslanika, s.a.v.s., u kosmosu u cilju, kakav je slučaj i s ostalim mudžizama, da vjernike još više osnaži u vjerovanju, a nevjernike snažno privuče vjerovanju.

Uzvišeni Allah je u Kur'ani-kerimu potvrdio mudžizu cijepanja Mjeseca:

"Bliži se čas, i Mjesec se raspolutio!, a oni, uvijek kada vide čudo, okreću glave i govore: 'Čarolija neprestana!'" (El-Kamer 1, 2)

Ajet dovodi u vezu cijepanje Mjeseca s nadolazećim Kijametskim danom, tako da imamo različita tumačenja ovog ajeta. Jedni govore da ovaj ajet znači da će se Mjesec raspolutiti i kao predznak nastupajućeg Kijametskog dana, a zaboravili su na hadis Božijeg Poslanika, a.s.: *"Poslani smo ja i Kijametski dan kao ova dva."* Pokazao je na svoja dva prsta aludirajući na blizinu Kijametskog dana."

Neki se pitaju: *"Evo već je četrnaest stoljeća prošlo, a još nema Kijametskog dana. Kako to da je blizu vremena Poslanika, a.s., a još se nije desio"?!*

Pročitajte ajet Uzvišenog:

"K Njemu se penju meleki i Džibril u danu koji pedeset hiljada godina traje," (El-Me'ridž, 4)

Naša percepcija vremena razlikuje se od percepcije vremena kod Allaha, dž.š. Uzvišeni Allah stvara što On hoće, tako da jedan dan koji stvara Uzvišeni kod nas vrijedi koliko pedeset hiljada godina.

Kijametski dan može biti određen kod Allaha sutra, a dan kod Njega i nas je različit.

Tako da On, Uzvišen je, može stvoriti dan koji će trajati hiljadu godina, dan koji će trajati pedeset hiljada godina, pa čak i dan od milion godina.

O ovome Uzvišeni kaže:

"Oni ga smatraju dalekim, a mi znamo da je sigurno blizu." [3] (El-Me'ridž, 6, 7)

Kijametski dan je *blizu* kod Allaha, a ako bismo ovo mjerili ljudskim standardima i ljudskim vremenom ovo *blizu* kod Allaha mogli bismo izraziti sa naših hiljade hiljada godina..

Moramo voditi računa da sve osjetilne mudžize svakog poslanika obavezuju, jer svaki ih vjernik prihvata na osnovu svoga imana.

Cijepanje Mjeseca kod brda Ebu Kubejs kao događaj zabilježen je u životopisu Poslanika, a.s. Ljudi su to mogli gledati određeni vremenski period. Polovina Mjeseca bila je u podnožju brda, a druga iza brda.

Ovo kazivanje je vjerodostojno preneseno do nas.

---

3 Korkut ajete prevodi ovako: **"Oni misle da se dogoditi neće, a mi znamo da sigurno hoće."** (Primj. prev.)

Kad bi neko kazao da oni s drugog kraja Zemlje nisu vidjeli to, odgovor bi bio: "Nećemo s vama raspravljati." Pretpostavimo da su to mogli vidjeti samo stanovnici Meke i karavani koji su se kretali u pravcu Meke.

Mjesec je prirodni fenomen koji se vezuje za noć. Vidi se i po danu, ali nije tako očit zbog toga što ga sunčeva svjetlost prekriva. Da bi cijeli dunjaluk to mogao vidjeti, moraju se ispuniti dva uvjeta:

- to cijepanje mora se desiti noću,
- svi moraju biti obaviješteni kad će se to tačno desiti.

Ako se to desi noću, kada ljudi spavaju u svojim domovima, a prethodno o tome nisu obaviješteni, većina ih to ne bi vidjela.

Nauka je danas dobro uznapredovala. Danas imamo velike teleskope koji služe za uzimanje fotografija Sunca, Mjeseca i zvijezda s površine Zemlje. Postoje još precizniji teleskopi koji isto ovo rade u svemiru.

Sredstva informisanja svima su dostupna i svaka informacija istog trena može doprijeti do svakoga. Ako bismo objavili informaciju da će se dogoditi pomračenje Sunca u tačno određeno vrijeme, a sunčeva svjetlost je jača od mjesečeve, koliko bi ljudi posmatralo to pomračenje? Veoma mali broj, i to stručnjaka na polju astronomije, a većina ljudi, običnih ljudi, na to ne bi obraćala pažnju.

Pa ako bi bilo koga u tom trenutku upitao: "Da li si vidio pomračenje Sunca?", samo nekolicina stručnjaka bi potvrdno odgovorila, a ostali bi ostali zaokupljeni svojim poslovima.

Mudžiza se dogodila, a onima koji kažu da to cijeli svijet nije vidio, odgovaramo:

"Koji svijet?!" Evropa je tada bila u mraku nepravde. Pretpostavimo da je nauka i tada bila napredna, ali Uzvišeni Allah nije objavio cijelom čovječanstvu da će se desiti cijepanje Mjeseca na molbu Poslanika, a.s. Oni kojima je ovo čudo bilo namijenjeno, svejedno nevjernici ili vjernici, vidjeli su ga.

Svaka osjetilna mudžiza vjerovjesnika snažila je uvjerenje kod vjernika, a nevjernicima su one bile dokaz istinitosti Allahove vjere i poslanstva poslanikā...

Ova mudžiza namijenjena je onima koji su živjeli u vrijeme Božijeg Poslanika, s.a.v.s., i od njega tražili da zamoli svoga Gospodara da se ona ispuni.

Onima koji pitaju: "Da li se desilo cijepanje Mjeseca za vrijeme Poslanika s.a.v.s.?", odgovaramo: "Da, desilo se." I to je bila mudžiza i za one koji su vjerovali u Poslanika, s.a.v.s., i za one koji su ga u laž ugonili.

Nevjernici su u svojim raspravama vjernicima sumnju unosili, i ova mudžiza snažila je uvjerenje i vjeru kod vjernika.

Što se pak nevjernika tiče, kad su vidjeli mudžizu, mogli su reagirati na dva načina: ili da ih ta mudžiza uvede u vjeru, ili da se njihovo nevjerovanje još više poveća.

Fenomen cijepanja Mjeseca dogodio se zbog određenog broja ljudi, vjernika za koje je postojala bojazan da će se u njihova srca uvući sumnja pod stalnim nasrtajima nevjernika, a nevjernicima kao dokaz da je ova vjera istinita.

Tespih kamenčića

Osjetilna mudžiza Poslanika, s.a.v.s, jeste i to da su kamenčići u njegovoj ruci tespih činili.

Bejheki i Taberani bilježe hadis koji se prenosi od Ebu Zerra, r.a.:

"Korisitio sam svaku priliku kad bi Poslanik ostajao sam da budem u njegovoj blizini. Jednom tako, dok je sjedio sam, prišao sam mu. Izgledao je kao da prima Objavu. Nazvah mu selam, a on mi odgovori. Potom me upita:

'Kojim dobrom?'

'Ljubav prema Allahu i Njegovom Poslaniku', odgovorih.

Pokazao mi je da sjednem. Sjeo sam pored njega. Ništa nisam pitao, samo sam slijedio upute.

Nisam dugo sjedio, kad je žurnim koracima došao Ebu Bekr.

Nazvao je selam Poslaniku, a Poslanik mu je odgovorio na selam, a zatim ga upitao:

'Kojim dobrom?'

'Ljubav prema Allahu i Njegovu Poslaniku,' odgovorio je.

Pokazao mu je da sjedne. Ebu Bekr sjeo je na uzvisinu ispred Poslanika, s.a.v.s. Zatim je došao Omer, r.a., Poslanik mu je rekao isto što i nama. Omer je sjeo pored Ebu Bekra. Zatim je došao Osman, r.a. Osman je sjeo pored Omera. Poslanik je u šaku uzeo sedam kamenčića koji su tespih činili u njegovoj ruci, a mi smo čuli njihovo zujanje poput zujanja palme. Zatim ih je Poslanik, s.a.v.s., prinio ruci Ebu Bekra, koji ih je dohvatio i oni su tespih činili u ruci

Ebu Bekra, zatim ih je spustio na zemlju, a oni su zašutjeli. Isto je ponovio i s Omerom i Osmanom."

Hadis u ovoj formi ukazuje na to da je Božiji Poslanik, s.a.v.s., razumio tespih kamenčića u ruci, svejedno bilo da su tespih činili u njegovoj ili u tuđoj ruci.

Uzvišeni Allah kaže:

"I ne postoji ništa što Ga ne slavi i ne hvali, ali vi to ne razumijete. On je zaista blag i mnogo prašta." (El-Isra, 44)

Dakle, kamenčići slave Allaha, dž.š., u ruci Poslanika, s.a.v.s., kao što čine i u ruci Ebu Leheba...

Oni čine tespih u rukama vjernika i nevjernika.. Uzvišeni je omogućio Poslaniku, s.a.v.s., da to može čuti, ali mi to nismo u stanju.

Uzvišeni Allah u Svojoj knjizi kaže:

I potčinismo planine i ptice da sa Davudom Allaha hvale..." (El-Enbija, 79)

Tako brda zajedno s Davudom, a.s., Allaha veličaju. To čine i s drugima, tj. tespih brda podudario se s tespihom Davuda, a.s.

Uzvišeni je podučio Sulejmana govoru ptica?

Čitaj ajet Uzvišenog:

"I Sulejman naslijedi Davuda i reče: 'O ljudi, dato nam je da razumijemo ptičije glasove i svašta nam je dato; ovo je, zaista, prava blagodat!" (En-Neml, 16)

Postoji razlika ako Sulejman kaže: *"Razumijemo ili shvatamo"* (razumio je ili shvatio sam od sebe) i ako kaže: *"Dato nam je", ili: "Podučeni smo"* (podučio ga je Uzvišeni Allah... jer

"učenje" podrazumijeva da se okoristiš trudom svoga razuma ili razuma neke druge osobe, a "shvatanje" je isključivo rezultat tvoga razuma.

Poslanik, s.a.v.s., razumio je tespih kamenčića, i to je mudžiza za njega, a ashabi koji su bili s njim, Allah njima bio zadovoljan, čuli su nešto poput zujanja palme. Kad ih je Božiji Poslanik, s.a.v.s., obavijestio, oni su čuli, ali nisu razumjeli.

Izbijanje izvora iz njegovih prstiju

Nastavljamo s osjetilnim mudžizama Muhammeda, s.a.v.s., a bilo ih je i više nego što može stati u jednu knjigu. Mi ćemo navesti samo nekoliko.

Buhari i Muslim bilježe predanje od Džabira b. Abdullaha, r.a.:

"Na Hudejbiji su ljudi ožednjeli. Ispred Poslanika, s.a.v.s., bila je posuda iz koje je uzimao abdest. Ljudi su mu pohitali, okružili ga, te mu kazali: 'Božiji Poslaniče, mi nemamo vode niti za abdesta, niti za pića osim to malo što je kod tebe ostalo!'

Poslanik, s.a.v.s., stavi svoju ruku u posudu i učini da iz njegovih prstiju izbije voda kao iz izvora!!

Svi smo se napili i uzeli abdest.

Džabir je upitan:

'Koliko vas je bilo?'

'Bilo nas je hiljadu i pet stotina, a da nas je bilo i stotinu hiljada, vode ne bi nedostajalo.'"

Uzvišeni Allah učinio je da voda izvire iz prstiju Poslanika, s.a.v.s., u toj mjeri da može zadovoljiti potrebe kompletne vojske.

Pa ako je Musa, a.s., udario svojim štapom kamen koji se razdvojio i iz njega izašla voda, ne čudi nas da voda izvire iz plemenitih ruku kako bi se napila muslimanska vojska.

Neki se mogu zapitati: "Zašto voda nije izbila iz prstiju Poslanika, s.a.v.s.? Zašto je imao potrebu da stavi svoju ruku u posudu?"

Odgovor bi bio sljedeći: "Volja Uzvišenog bila je takva kako se Poslaniku, s.a.v.s., ne bi pripisivalo jedno od svojstava Allaha, stvaranje iz ničega. A nema smetnje da Poslanik, s.a.v.s., uveća već postojeće. Pa kada je Poslanik, a.s., stavio ruku u posudu, količina se vode uvećala tako da su se vojnici napili i abdest uzeli.

Uzvišeni Allah je spasio narod Musa, a.s., od žeđi. Učinio je da vrela provriju nakon što je Musa, a.s., udario štapom po kamenu. Tako je i Muhammeda, s.a.v.s., Pečata vjerovjesnika, potpomogao mudžizom koja će spasiti muslimansku vojsku od smrti uzrokovane nedostatkom vode.

Jecanje stabla u džamiji

Idemo do sljedeće mudžize Muhammeda, s.a.v.s., kojih je bilo mnogo. Mudžizi tugovanja palminog stabla.

Imami Buharija, Timizija, Ahmed, Šafija i drugi bilježe:

"Poslanik, s.a.v.s., dok bi držao hutbu oslanjao se o stablo palme.

Poslanikova džamija bila je prekrivena palminim lišćem, a stabla palmina su služila kao stubovi. Temim ed-Dari predložio je Poslaniku, s.a.v.s., da mu naprave minber sa kojeg će držati hutbu da ga ljudi bolje čuju.

Poslanik, s.a.v.s., pristao je na to, te su napravili minber koji se sastojao od tri stepenice.

Kada je došao petak Poslanik, s.a.v.s., se ispeo na minber, a stablo o koje se Poslanik, s.a.v.s., obično oslanjao dok je držao hutbu je zajecalo kao kakav nesrećnik!!

Poslanik, s.a.v.s., nakon što je to čuo sišao je sa minbera i svojom rukom ga potrao. Stablo se tada smiri. Poslanik, s.a.v.s., se potom vrati na minber."

Ovo je jedna od mudžiza Poslanika, a.s., s neživim materijama. Mi to prihvatamo znajući da je naš Poslanik, s.a.v.s., došao kao milost svim stvorenjima, tj. milost svima osim Allaha.

Samo oslanjanje Poslanika, s.a.v.s., o palmino stablo prilikom držanja hutbe stablu je predstavljalo milost i nur.

Pa kada se Poslanik, s.a.v.s., ispeo na minber stablo je žestoko zajecalo. Najbolje stvorenje i Allahova milost svjetovima ostavio ga je i popeo se na minber. Pa kako da ne ječi!?

Poslanik, s.a.v.s., sišao je i svojom rukom potrao stablo, milost ga obuzima i ono se smiruje.

Pojedini mogu kazati:

"Da li neživa materija osjeća?!

Da li hoćete da nas uvjerite da neživa materija plače i smije se!?"

Čitajte ajete Uzvišenog:

"I koliko ostaviše bašča i izvora, i njiva zasijanih i dvorova divnih, i zadovoljstava koja su u radosti provodili! Tako to bi, i Mi smo to u nasljedstvo drugima ostavili – ni nebo ih ni Zemlja nisu oplakivali, i nisu pošteđeni bili." (Ed-Duhan, 25-29)

Iz ovih ajeta vidimo da nežive materije imaju osjećaje i da plaču, iako mi to ne čujemo.

Poslanik nas u hadisu koji se prenosi od Enesa b. Malika, obavještava:

"Svaki rob ima na nebesima dvoja vrata, kroz prva mu s nebesa silazi opskrba, a kroz druga na nebo ulaze njegova djela i riječi. Pa kada on umre, nedostaje im, i ona plaču za njim."

Imam Alija, r.a., upitan je:

"Da li nebesa i Zemlja plaču za nekim?"

"Nema roba, a da na Zemlji nije imao mjesto za klanjanje a na nebesima mjesto gdje odlaze njegova djela", zatim je proučio Riječi Uzvišenog:

"Ni nebo ih ni Zemlja nisu oplakivali ..." . (Ed-Duhan, 29)

Potomci faraona nisu imali dobrih djela na Zemlji niti djela koja se uspinju na nebo. Za njima nisu plakali ni nebo niti zemlja.

Pa ako se sve ovo dešava, zašto onda da ne plače palmino stablo zbog rastanka s Božijim Poslanikom, s.a.v.s.?

Šta je čudno u tome? Pa zadaća Poslanika, s.a.v.s., jeste da povrati sklad svih bića sa Stvoriteljem.

Tirmizija bilježi predanje od Alije, r.a., u kojem kaže: *"Šetao sam s Poslanikom, s.a.v.s., po Meki. Obilazili smo neke njene kvartove. Svaki kamen i stablo pored kojeg smo naišli dočekivali su ga riječima: 'Es-selamu alejke Božiji Poslaniče.'"*

Ovdje se možemo zapitati:

"Da li je Alija razumijevao jezik drveća i kamenja dok su oni selam nazivali Poslaniku, s.a.v.s.?"

Odgovor bi bio :

"Da, inače to ne bi prenosio, jer kako da prenosi nešto što ne zna."

Uzvišeni Allah podučio je Aliju, r.a., da razumije govor drveća i kamenja u tom trenutku, isto kao što je podučio i ostale ashabe koji su bili svjedoci osjetilnih mudžiza u onoj mjeri koliko je bilo potrebno da čuju i razumiju mudžizu koja se dešava pred njima.

Uzvišeni Allah podučio ga je samo u onolikoj mjeri koliko je potrebno da razumije mudžizu.

Bereket u hrani

Mudžize Muhammeda, s.a.v.s., s neživim materijama ne prestaju. Svaka mudžiza osnažavala je vjernike i jačala njihov iman, i oni čija su srca bolesna spoznaju da je ova vjera istinita.

"Kada su Poslanik, s.a.v.s., i Ebu Bekr stigli u Medinu u vrijeme hidžre pripremljena im je hrana koja je zadovoljavala potrebe dvije osobe.

Poslanik, s.a.v.s, je zatražio da se pozove trideset uglednih ensarija.

Došli su i jeli sve dok se nisu zasitili. Zatim je pozvao šezdeset. I oni su jeli sve dok se nisu zasitili. Zatim je pozvao njih sedamdeset.

I oni su jeli sve dok se nisu zasitili. Nakon ovoga svi oni su prešli na islam."

Ashabi su slušali tespih hrane u rukama Poslanika, s.a.v.s. Iz jedne posude koja je namijenjena za dvije do tri osobe nekoliko stotina ljudi se zasiti. Nakon što bi završili, više bi hrane ostalo u posudi nego što je bilo prije jela. Kao da hrana s neba silazi.

Ovo je samo nekoliko mudžiza Poslanika, s.a.v.s., s neživim materijama. Ovo navodimo samo kao primjer, a nikako u namjeri da ih sve navedemo, niti smo u stanju to učiniti. Ove mudžize jesu potvrda da je Poslanik, s.a.v.s., došao kao milost svim svjetovima, i sve se vrste na Zemlji natječu ko će mu više na usluzi biti. Svi u plemenitom Poslaniku nalaze milost koju su očekivali.

Mu'džize bez broja...

Poslanik, s.a.v.s., nikada sebi nije pripisivao mudžize. Nikada nije pokušavao pronalaziti uzročno-posljedične veze

među događajima. Štaviše, kad je njegov sin Ibrahim umro, dogodilo se pomračenje Sunca, pa su pojedini ashabi kazali:

"Ovo pomračenje je zbog smrti Ibrahima."

Poslanik, s.a.v.s., je tada uzeo abdest, klanjao dva rekata, ispeo se na minber i kazao:

"Sunce i Mjesec su Allahovi znakovi, ni zbog čije smrti niti života se ne pomračuju!"

Poslanik, s.a.v.s., nije imao potrebu za osjetilnim mudžizama koje će potvrditi istinitost njegova poslanstva. Kad bi vidio da ljudi njemu pripisuju osjetilne mudžize, ustao bi i snažno i odlučno to odbacio.

Uvijek je ovako reagirao kad bi naišao na pogrešno uvjerenje kod ljudi.

Dokazano je da su Poslanika, s.a.v.s., mudžize pratile tokom cijelog njegovog života.

Poslanici prije njega imali su samo po nekoliko mudžiza, dvije ili tri. Naš Poslanik, s.a.v.s., darivan je mudžizama koje je nemoguće pobrojati.

Bereket ga je pratio kud god bi krenuo.

Na dan hidžre Poslanik, s.a.v.s., potrao je vime jalove ovce čija se vlasnica zvala Ummu Ma'bed. Kada je Poslanik svojom rukom potrao vime ovce, ono se ispunilo mlijekom. Poslanik, s.a.v.s., izmuzao je mlijeka za sebe, Ebu Bekra i napunio je posudu iz koje se napila žena!

Ove osjetilne mudžize bile su namijenjene onima koji su bili svjedoci njihovih dešavanja, a nama služe kao dokaz protiv onih koji kažu da Poslanik nije imao osjetilne mudžize koje

potvrđuju njegovo poslanstvo. Njegova najveća mudžiza bila je i ostala Kur'an časni, i kao takav će ostati do Kijametskog dana. Uzvišeni Allah htio je ojačati Svoga Poslanika i vjernike s mnogobrojnim osjetilnim mudžizama i nije dozvolio da posustanu usred nestašice vode ili hrane.

To su vjernici kojima je Uzvišeni povjerio širenje Svoje vjere na Zemlji i dostavljanje Njegova vjerozakona cijelome čovječanstvu.

Mudžize su im dolazile kao i prethodnim vjerovjesnicima, ali sada u broju koji je teško nabrojati. Sve to iz počasti prema Muhammedu, s.a.v.s. Mudžize Poslanika, s.a.v.s., nisu bile samo s neživim materijama na Zemlji, nego ih je bilo i s biljkama, životinjama i ljudima.

Bilo ih je i s džinima, obuhvatale su sva stvorenja u ovom kosmosu.

Osjetilne mudžize dešavale su se i s biljkama. Ashabi su ih vidjeli i posvjedočili. Mudžize su se dešavale i sa životinjama i ljudima u cilju osnaživanja vjerovanja vjernika i skidanja tereta s njihovih duša kako bi osjetili slast imana... i to s pitkog izvora Muhammeda, s.a.v.s.

PETO POGLAVLJE

Mudžize s biljkama, životinjama i čovjekom

Govorili smo o mudžizama Poslanika, s.a.v.s., s neživim materijama... i to je jedna od zemaljskih vrsta.. Spomenuli smo samo nekoliko primjera mudžiza koje su se desile i koje su nam prenijeli vjerodostojni prenosioci, ashabi, isti oni koji su nam vjerno dostavili časni Kur'an.

S istom konciznošću govorit ćemo o mudžizama Poslanika, s.a.v.s., s biljkama, životinjama i čovjekom..

Navest ćemo manji broj primjera mnogobrojnih mudžiza koje su se desile kako bi se pokazalo da je sve u kosmosu bilo u skladu s Poslanikom, a.s.

Jedan beduin tražio je od Poslanika, s.a.v.s., da mu pokaže čudo koje će dokazati da je on Božiji poslanik.

Poslanik mu se obrati pokazujući na obližnje stablo:

'Kaži tom stablu da ga Poslanik zove!'

Beduin pozva stablo, koje se nagnu lijevo-desno, naprijed-nazad... iščupa svoje korijene iz zemlje i priđe. Svoje korijene vuklo je

kroz prašinu, sve dok nije došlo do Božijeg Poslanika, s.a.v.s. Nazva selam Poslaniku, s.a.v.s.: Es-selamu alejke, Boži ji Poslaniče!'

Beduin tada reče Poslaniku: "Naredi mu da se vrati na svoje mjesto!'

Drvo se vrati na svoje mjesto onakvo kakvo je i bilo.

Beduin povika: 'Vjerujem u Allaha i Njegova Poslanika!'

On tada obznani svoje vjerovanje."

Poslanik, s.a.v.s., sjedio je u Hadžunu, jednoj mekanskoj dolini, potišten od uznemiravanja mušrika kojim je bio izložen. U tom stanju on upućuje dovu Uzvišenom Allahu:

"Moj Bože, pokaži mi danas čudo, nakon kojeg mi neće teško padati to što me u laž ugone!

Bi mu naređeno da pozove stablo koje je bilo okrenuto u pravcu Medine. Stablo krenu prema njemu sjekući zemlju (tj. praveći kanal kroz zemlju) i stade pred Poslanika, s.a.v.s.

Zatim mu Poslanik, s.a.v.s., naredi da se vrati na svoje mjesto.

Poslanik nakon toga reče: 'Ne marim više ako me bilo ko od moga naroda u laž bude ugonio."

Selman el-Farisi bio je rob kod jednog Jevreja. Poslanik, s.a.v.s., zatraži od ashaba da ga oslobode. Otišli su do Jevreja i platili mu onoliko koliko je tražio.. On uvjetova da mu zasadi stotinu mladica palmi i da ih zalijeva sve dok ne dadnu plodove..

Poslanik, s.a.v.s., svojim časnim rukama zasadi palme, osim jedne koju zasadi Omer b. el-Hattab. Iste godine sve palme koje je zasadio Poslanik, s.a.v.s., dale su plodove, osim one koju je zasadio Omer. Poslanik, s.a.v.s., upitao je:

'Ko ju je zasadio?'

'Omer, odgovoriše.'

Poslanik, s.a.v.s., je presadi svojom rukom, i iste te godine ona dade plodove.

Poslanik, s.a.v.s., kad bi prošao ulicom, svako ko bi poslije njega naišao znao je da je tim putem prošao Poslanik, s.a.v.s. Tragovi lijepog mirisa iz njegova časnoga tijela ostajali su iza njega.

Drveće i kamenje, i sve pored čega bi Poslanik, a.s., prošao, svjedočilo bi da je on poslanik i selam mu nazivalo.

Različite vrste u kosmosu svjedoče u korist Poslanika

Svaka vrsta u kosmosu potčinjena je, tako ona vidi ono što mi ne vidimo i zna ono što mi ne znamo.

Kur'an nam daje primjer *hudhuda*, koji je znao ono što nije znao sam Sulejman, a.s.

Čitaj Riječi Uzvišenog:

"I ne potraja dugo, a on dođe, pa reče: 'Doznao sam ono što ti ne znaš, iz Sabe ti donosim pouzdanu vijest. Vidio sam da jedna žena njima vlada i da joj je svega i svačega dato, a ima i prijesto veličanstveni. Vidio sam da se i ona i narod njezin Suncu klanjaju, a ne Allahu, šejtan im je prikazao lijepim postupke njihove i od Pravog puta

ih odvratio, te oni ne umiju naći pravi put.'" (En-Neml, 22-24)

Kako *hudhud* može znati, a mi ga ubrajamo u pticu koja ne razumije?

Otkud on zna da je to kraljica od Sabe...i da se oni klanjaju Suncu, mimo Allaha, te da im je šejtan prikazao lijepim postupke njihove, tako da ne mogu Pravi put pronaći?

To je sveobuhvatnost Božije moći. Njegovo se znanje ne zaustavlja kod određenih stvorenja, ili određene vrste.

Neki ljudi pitaju kakav je stav razuma o pitanju ovih mudžiza?

Njima odgovaramo: "Kakve veze ima razum s mudžizom? Razum po svojoj prirodi nije u stanju shvatiti mudžize ili naći objašnjenje za njih. Kad bi mudžiza bila obična stvar koja se svakodnevno ponavlja i u suglasju s razumom, onda i ne bi bila mudžiza. Mudžiza je ustvari kršenje od ljudi prihvaćenih zakona u prirodi. Ako nije tako, kaži ti meni:

"Da li razum prihvata da vatra ne prži kakav je slučaj bio s Ibrahimom, a.s.?... i da se more rascijepi kada ga Musa udari štapom, a zatim se ponovo vrati kakvo je i bilo?, i da oštri nož ne može posjeći, što je bio slučaj s Ismailom, ili da osoba koja je od rođenja gubava i slijepa bude izliječena samo jednim dodirom od Isaa, a.s.?'"

One moraju biti istinske mudžize pred kojima razum staje. On ih ne može dokučiti niti njihove tajne spoznati.

Uistinu, Uzvišeni Allah, kada osnažuje Svoje poslanike, čini to pomoću mudžiza koje nadilaze moći ljudskog uma. Svi

su ljudi svjesni da su one rezultat Allahove moći, a nikako rezultat ljudske moći.

Kad bismo pokušali mudžize mjeriti ljudskim mjerilima, one više ne bi bile mudžize... Granice razuma su u okviru dunjaluka, i tu um staje. Kad bi neko pokušao mjeriti mu'džizu razumom, kažemo mu: "Stani! To nije zadaća razuma, niti si ti to kadar učiniti."

Da li razum može pronaći objašnjenje kako je Uzvišeni podigao brdo iznad Musaa i njegova naroda?

Da li je brdo lakše od zraka, tako da plovi u njemu i izdiže se iznad njega?!

Čitaj Riječi Uzvišenog:

"A Kada smo iznad njih brdo podigli, činilo se kao oblak, oni su bili uvjereni da će na njih pasti. 'Prihvatite odlučno ono što smo vam dali, i neka vam je na umu ono što je u njemu – da biste bili pobožni!"' (El-E'raf, 171)

Da li bi mogao spoznati tajne ovoga koristeći razum? Ne... Ovo pitanje iziskuje vjeru u Allaha i to da je On u stanju sve učiniti, te da za Njega ništa nije nemoguće ni na nebu ni na Zemlji. Sve što je Allah stvorio ima život koji odgovara njegovoj misiji, a koji mi ne razumijevamo. Svaka stvar slavi Allaha i potčinjena je Njegovoj volji.

Kako je zajecalo stablo i čulo se njegovo zujanje, i stablo došlo pred Poslanika, a.s.? Ove osjetilne mudžize, kako sam već rekao, namijenjene su onima koji su ih vidjeli. Od nas se samo traži da dokažemo da su oni koji su to vidjeli i nama prenijeli bili pouzdani prenosioci. Za vjerodostojnost mudžiza koje su

spomenute u Kur'anu, garancija je Kur'an, Božiji govor, koji je istinit u svakom pogledu, a Allah je dovoljan svjedok.

Mudžize sa životinjskim svijetom

Deva se žali na prekomjerni rad i slabu ishranu

Ahmed bilježi predanje od Ja'la b. Murre es-Sekafija, r.a.: *"Dok smo s Poslanikom, s.a.v.s., bili na putu, prošli smo pored deve koju su vlasnici koristili za navodnjavanje. Deva, kad ugleda Poslanika, s.a.v.s., pusti žestok glas. Poslanik, s.a.v.s., tada zastade i upita:*

'Ko je vlasnik ove deve?'

Njen vlasnik dođe, i Poslanik, s.a.v.s., zatraži od njega da mu je proda. Ovaj mu odgovori:

'Neću je prodati, ali ja je poklanjam tebi, Božiji Poslaniče, a poslije tebe neka ostane u vlasništvu tvoje porodice.'

Poslanik tada reče: 'Ovo sam spomenuo iz razloga što mi se požalila da puno radi, a slabo se hrani, budite dobri prema njoj.'"

Ovo je mudžiza Poslanika, s.a.v.s. Kako da se ne žali deva onome koji je došao kao milost svjetovima i svim vrstama u kosmosu.

Ova deva zna da je Poslanik, s.a.v.s., došao kao milost svjetovima, te mu se žali na nepravdu koju joj čovjek čini.

Uzvišeni Allah učinio je da Poslanik razumije što mu kaže deva..

Poslanik, s.a.v.s., istog trena reaguje i otklanja nepravdu devi. Pa on je milost poklonjena svim svjetovima.

Pojedini mogu upitati: "Da li su ashabi razumjeli govor deve?"

Odgovor je: "Kakva je razlika u tome da li su sami razumjeli ili ih je o tome obavijestio sam Poslanik, s.a.v.s. Dovoljno je da nas o tome obavijesti sam Poslanik, s.a.v.s., da bismo u to povjerovali i s istinskim uvjerenjem prihvatili. Poslanik, s.a.v.s., samo istinu govori, on ne govori po hiru svome. Potrebno je samo da dokažemo da je to Poslanik, s.a.v.s., rekao, i mi u to vjerujemo.

Vrabac se žali da su mu uzeli jaje

A ako govorimo o Poslaniku, a.s., kao milosti svjetovima, moramo spomenuti i mummeru[4] kojoj su ljudi iz gnijezda uzeli jaja..

Došla je Poslaniku, s.a.v.s., i požalila mu se.

"Poslanik, s.a.v.s., tada upita:

'Ko je povrijedio ovu pticu uzevši joj dva mladunčeta?'

'Mi' - odgovoriše ashabi.

'Vratite ih joj, sažalite se na nju.'"

4 Mala ptičica slična slavuju.

Hijena želi zadojiti svoju mladunčad

Poslanik, s.a.v.s., prošao je pored hijene koja je bila svezana u dvorištu beduina. Hijena se obrati Poslaniku, s.a.v.s.:

"Božiji Poslaniče, oslobodi me kako bih zadojila svoju mladunčad... a poslije toga ću se vratiti.'

'Ti si lovina ovih ljudi. Ti si njihova zarobljenica; odgovori joj Poslanik, s.a.v.s."

Poslanik, s.a.v.s., je oslobodi. Ona ode, nakratko se zadrža i vrati se. Njeno vime izgledalo je presahlo. Poslanik je ponovo zaveza. Ode do njenih vlasnika i zamoli ih da mu je poklone. Oni je pokloniše Poslaniku, s.a.v.s., koji je pusti na slobodu.

Gušter izgovara šehadet pred Poslanikom, s.a.v.s.

Jedan beduin dođe pred Poslanika, s.a.v.s. Sa sobom je nosio guštera. Beduin se obrati Poslaniku, s.a.v.s.

'"Tako ti Lata i Uzzaa, neću povjerovati u tebe prije negoli to ovaj gušter učini.'

Beduin tada iz rukava izvadi guštera i stavi ga pred Poslanika, s.a.v.s.

Poslanik, s.a.v.s., obrati se gušteru:

'Gušteru!'

A gušter na čistom arapskom jeziku, tako da su ga svi mogli čuti, odgovori:

'Stojim ti na raspolaganju, ukrasu svih stvorenja.'

'Ko sam ja?'

'Ti si Poslanik Gospodara svjetova, pečat vjerovjesnika, spašen je onaj ko u tebe povjeruje, a propao je onaj ko te u laž bude ugonio..'"

Beduin istog trena prihvati islam.

Neki se ljudi pitaju: "Kako gušter može govoriti na arapskom jeziku. Kako je moguće da izgovori ove riječi?"

Svima ovima odgovaramo: "Pa zar niste pročitali Riječi Uzvišenog: **'I kad dođe vrijeme da oni budu kažnjeni, mi ćemo učiniti da iz Zemlje iziđe jedna životinja koja će im reći da ljudi u dokaze Naše nisu uvjereni.'** (En-Neml, 82)

Pred Kijametski dan ispunit će se jedan od velikih predznaka. U vrijeme kada uznapreduje civilizacija i nauka i kada ljudi pomisle da su oni ti koji upravljaju svim stvarima, Uzvišeni Allah će poslati mudžizu kao izazov. Nauka je dosegla do Mjeseca i Marsa. Uzvišeni ljudima otkriva nove spoznaje i saznanja. Ljudi će biti zadivljeni znanjem kojim posjeduju, a i sobom. Uzvišeni će im tada poslati iskušenje na koje neće moći dati odgovora.

Znanje koje je Uzvišeni podario ljudima, iako je ogromno, ono je ograničeno, nepotpuno. Ta nauka neće moći učiniti da životinja govori. Allah će poslati životinju iz zemlje koja će im se obratiti. Tako će Uzvišeni pokazati ljudima koliko su oni ustvari nemoćni. U to da će životinja govoriti, istinski vjerujemo, jer nam o tome govori Kur'an, a ovaj predznak se još nije ispunio. Nemoj se čuditi ako Allah potpomaže Svoga

Poslanika s istom mudžizom kako bi iman obuzeo srca svih na svakom mjestu i u svakom vremenu.

Mudžize s ljudima

U prethodnim poglavljima prenijeli smo neke od mudžiza Poslanika, s.a.v.s., s određenim vrstama na nebu i Zemlji: neživim materijama, životinjama, pticama itd... Poslanik, s.a.v.s., imao je mnoge mudžize i s ljudima.

Spomenimo mudžizu Poslanika, s.a.v.s., koja se desila u trenutku kada je izlazio iz kuće na putu hidžre. Mladići iz plemena Kurejš okružili su njegovu kuću, i to njihovi najjači mladići. Oni su u svojim rukama imali mačeve kojima su planirali ubiti Prvaka vjerovjesnika. Po dunjalučkim kriterijima, Poslaniku, s.a.v.s., bila je zagarantirana sigurna smrt. Nakon što je Poslanik ušao u kuću, mladići su je opkolili. Uzvišeni oduzima svjetlost iz njihovih očiju u trenutku kad Poslanik, s.a.v.s., izlazi iz svoje kuće, tako da ništa nisu vidjeli. Poslanik, s.a.v.s., uzeo je pregršt prašine u šaku, bacio u pravcu njih i kazao:

"Ukleta neka su lica!"

Oni se ni pomjerili nisu... kao da im je život bio oduzet.

Neki ljudi mogu kazati: "Zaspali su." Njima odgovaramo: "Da li čovjek spava u stojećem položaju?"

On spava sjedeći, ili na boku, ili na leđima, ali ne spava stojeći. Pa ako bi se dogodilo i da zaspi stojeći, istog bi trena

pao. Ovi nevjernici iz plemena Kurejš ostali su stojeći, a mačevi su im ostali u rukama... Ništa nisu vidjeli niti čuli. Čak i u trenutku kad je Poslanik bacao prašinu njima u lice, oni to nisu osjetili. Tek su došli sebi kad je Poslanik, s.a.v.s., daleko odmakao od njih, tako da ga nisu mogli dostići.

To je jedna od mudžiza u toku hidžre koja se desila Božijem Poslaniku, s.a.v.s. Oko ne vidi osim Allahovom dozvolom, ruka se samo uz Allahovu dozvolu pokreće, noga ne može napraviti korak osim uz Allahovu dozvolu. Uzvišeni Allah oduzeo je moć vida iz očiju ovih mladića koji su opkolili Poslanikovu, a.s., kuću. Iz njihovih tijela oduzeta je moć pokreta. Kad su došli sebi, sve je već bilo završeno.

U mudžize Poslanika, s.a.v.s., za vrijeme hidžre ubraja se i to kada su Poslanik, s.a.v.s., i Ebu Bekr tajno izašli iz Meke. Mušrici su tada poludjeli. Telalu je naređeno da razglasi među beduinskim plemenima:

"Svako onaj ko uhvati Muhammeda i njegova prijatelja i vrati ih u Meku za nagradu će dobiti dvije stotine gravidnih deva."

Pohlepa je nagnala Suraku b. Malika, a bio je poznat kao jak konjanik, da poželi osvojiti ovu nagradu. Uzjahao je svoga konja i krenuo u potragu za Poslanikom, s.a.v.s. Kad ih je ugledao, pojaha prema njima. Noge njegova konja propadoše do koljena u zemlju, i on pade s konja. Ponovo pokuša uzjahati svoga konja, i ista se stvar ponovi. Noge njegova konja ponovo propadoše u zemlju. Suraka zavapi za pomoć od onoga koga je htio ubiti!!

Zatraži pomoć od Vjerovjesnika. Njegov konj ustade.

Surakina pohlepa za novcem bila je jača, pa, nakon što se spasio ponovo krenu za Poslanikom, s.a.v.s. Njegov konj i ovaj put propade u zemlju, i on ponovo zavapi za pomoć od Poslanika, s.a.v.s. Po treći puta pokuša sustići Poslanika, s.a.v.s., i ista se stvar ponovi.

Tada je spoznao da Allah čuva Svoga Poslanika, s.a.v.s. On ostavi svoga konja i krenu prema Poslaniku, s.a.v.s. Ponudi mu da uzme šta želi iz njegova imetka, ali Poslanik to odbi. Tada reče Poslaniku, s.a.v.s.:

"Želim da se vratim odakle sam i došao, a od tebe tražim garanciju." Poslanik, s.a.v.s., dade mu je i reče:

"Šta kažeš na to, Suraka, da nosiš narukvice Kisre?"

"Kisre b. Hurmuza?"

"Da."

Prošli su dani i došao je period vladavine Omera... Muslimani poraziše Perzijance. Kisra uteče i sav svoj imetak iza sebe ostavi, uključujući i narukvice.

Kad je pred Omera dovezen ratni plijen, Suraka se nalazio pored njega. Omer mu na ruku stavi dvije narukvice Kisre. Suraka se tada prisjeti riječi Božijeg Poslanika, s.a.v.s., i njegove oči ispuniše se suzama.

U pećini Sevr, kad je Poslanik, s.a.v.s., bio na putu ka Medini, nevjernici su došli do ulaza u pećinu. Tragači koji su pratili tragove kazali su da tragovi nogu tu završavaju. Ebu Bekr, r.a., tada se obrati Poslaniku, s.a.v.s.:

"Ako neko od njih pogleda prema svojim tabanima, ugledat će nas."

Poslanik, s.a.v.s., ga smiruje:

"Šta ti misliš, Ebu Bekre, o dvojici s kojima je Allah treći?"

Božiji Poslanik ovim želi kazati Ebu Bekru da je Allah s njima, Njegova briga ih okružuje.. Uzvišeni Allah se ne može vidjeti, i onaj s kime je Allah ne može biti viđen. Niko ne može znati gdje su oni; bez obzira koliko dugo gledali, oni ne mogu vidjeti Božijeg Poslanika, s.a.v.s., niti Ebu Bekra, r.a.

Ni paukova mreža niti golubije jaje nije moglo spriječiti nevjernike da uđu u pećinu. Pa iako im je razum govorio da nema logike da tu budu Poslanik, s.a.v.s., i Ebu Bekr, postojala je mogućnost da ipak uđu u pećinu kako bi otklonili svaku sumnju. Uzvišeni Allah, Koji upravlja razumom i mislima učinio je da im to ne padne na um... Pa i da su ušli, ne bi ih vidjeli, s njima je Allah.

Bereket časnog Poslanika

Njegov život bio je ispunjen bereketom. Bereket kojem su ashabi bili svjedoci i kojem su se divili.

Šta je to ustvari bereket?

Bereket je da nečega ima više nego je to očigledno, pa ako imamo tanjir hrane koji je dovoljan za dvije osobe, pa četiri ili pet osoba jedu, sve dok se ne najedu, kaže se:

"U ovoj hrani ima bereketa."

Ako kupiš komad platna i odeš do krojača da ti sašije odijelo, on uzme mjeru i kaže da za odijelo nedostaje pola metra.

Krojač poslije izreže platno i ispostavi se da ima i viška. Tada kažemo da je ovo platno berićetli.

Poslanikova, s.a.v.s., ruka bila je berićetna. Uvijek kada bi stavio svoju ruku u hranu, količina hrane bi se povećala, i bilo ju je dovoljno za veliki broj ljudi. Na kraju bi i ostajalo hrane. Onome za koga bi Poslanik, s.a.v.s., molio da mu se poveća nafaka, nafaka bi mu se uvećala, te bi premašivala sve njegove potrebe. Ako bi zasadio palmu, ona bi davala plodove iste godine.

"Poslanik je pošao posjetiti ashaba Ebu Talhu. Ebu Talha, kad je čuo glas Poslanika, s.a.v.s., rekao je svojoj supruzi Ummu Sulejm: 'Čuo sam Poslanikov, s.a.v.s., glas i slabašan je, mora da je gladan. Imaš li išta da mu ponudimo?'

'Da, odgovorila je.'

Uzela je komad hljeba od ječma i zamotala ga jednim dijelom svoje mahrame, a drugim je dijelom prekrila glavu.'"

Ummu Sulejm dalje pripovjeda: "Ebu Talha me je poslao do Poslanika, s.a.v.s.

Kad sam došla do njega, oko njega je bilo dosta ljudi.

Poslanik me upita:

'Ebu Talha te šalje?'

'Da, odgovorih.'

Poslanik tada reče svima da ustanu i da krenu, a ja sam krenula prije njih. Kad sam došla do Ebu Talhe, kazala sam mu to, a on će iznenađeno:

'Ummu Sulejm, Poslanik, s.a.v.s., sa svim ljudima ide k nama, a nemamo ih čime nahraniti?'

'Allah i Njegov Poslanik najbolje znaju; odgovorih.'

Ebu Talha je dočekao Poslanika, s.a.v.s., i zajedno su ušli. Poslanik mi reče:

'Ummu Sulejm, izvadi to što imaš kod sebe!'

Donijela sam onaj hljeb i Poslanik, s.a.v.s., naredi da se izdrobi, začini ga s malo masla, nešto nad tim prouči, a zatim reče:

'Recite deseterici neka uđu!'

Oni su ušli, jeli su dok se nisu zasitili i izašli su.

Zatim je pozvao drugu desetericu koji su isto tako jeli i izašli. Ovako se sedamdeset do osamdeset ljudi najelo."

Postoje predanja o tome da je Poslanik, s.a.v.s., izliječio dijete koje je bilo u komi od svoga rođenja.

Sve ove mudžize a i sve druge prihvatamo s uvjerenjem da je on Božiji Poslanik, s.a.v.s., pečat vjerovjesnika.

Naš Poslanik, s.a.v.s., odlikovan je s nekim stvarima nad ostalim vjerovjesnicima.

Poslanik, a.s., kaže:

"Dato mi je pet stvari koje nisu date prethodnim vjerovjesnicima:

- *svaki vjerovjesnik poslan je isključivo svome narodu, a ja sam poslan svim ljudima;*
- *dozvoljen mi je ratni plijen, a nije bio dozvoljen prijašnjim vjerovjesnicima;*
- *zemlja mi je čistom učinjena, i na njoj mogu klanjati, tako da pripadnik mog ummeta klanja na svakom mjestu gdje ga namaz zatekne;*

- *osnažen sam strahom protiv neprijatelja, tako da ga neprijatelj osjeti na udaljenosti od mjesec dana hoda;*
- *dat mi je šefaat."*

Poslanik, s.a.v.s., mogao je vidjeti ashabe dok je hodao i ispred sebe i iza sebe. Uzvišeni je preuzeo na Sebe da ga štiti od svakog zla.

Uzvišeni kaže:

"O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga, ako ne učiniš, onda nisi dostavio poslanicu njegovu – a Allah će te od ljudi štititi. Allah zaista neće ukazati na Pravi put narodu koji neće da vjeruje." (El-Maida, 67)

Kad je objavljen ovaj ajet, Poslanik, a.s., razriješio je dužnosti ashabe koji su ga naizmjenično čuvali. Uzvišeni Allah sačuvao ga je od svakog zla, a Džibril ga je upozoravao na svaku opasnost.

Mudžize Poslanika, a.s., s džinima

Ima mudžiza koje također moramo spomenuti, a to su mudžize s džinima. Kad je Poslanik, s.a.v.s., na putu prema džamiji ugledao šejtana, džina, uhvatio ga je i umalo ga vezao za jedan stup u džamiji kako bi ga djeca posmatrala, ali je rekao:

"Sjetio sam se dove brata Sulejmana, koji je molio: 'Bože podari mi moć koju poslije mene niko neće posjedovati.' Zato sam ga oslobodio."

U ovome se ogleda odgoj Poslanika, a.s., i kako je plemenitu narav imao. On poštuje dovu Sulejmana, a.s.

U ovome poglavlju naveli smo neke osjetilne mudžize Poslanika, s.a.v.s. Mi u njih vjerujemo jer su do nas prenesene vjerodostojnim predanjima. One su za cilj imale jačanje vjernika, a nevjernicima su bile dokaz istinitosti ove vjere kako bi povjerovali. Mi nismo naveli sve mudžize zbog toga što su ove mudžize bile prvenstveno namijenjene onima pred kojima su se i desile.

Kur'an je mudžiza koju je Uzvišeni darovao Muhammedu, s.a.v.s., i ona ostaje do Kijametskog dana. Uzvišeni je Svoga Poslanika potpomogao i osjetilnim mudžizama kako bi njega i vjernike njima ojačao, a dolazile su kao odgovor na izazove nevjernika.

ŠESTO POGLAVLJE

MUDŽIZE KOJE SE NISU ISPUNILE

Uzvišeni Allah dao je Poslaniku, s.a.v.s., mnogobrojne osjetilne mudžize. Ovdje smo naveli smo neke primjere tih mudžiza... one obuhvataju sve vrste u kosmosu, kojima je kao milost došao Božiji Poslanik, s.a.v.s.

Bilo je i mudžiza koje su tražili nevjernici od Poslanika, s.a.v.s., kako bi povjerovali...Uzvišeni Allah znao je da i ako bi se ispunile, oni ne bi povjerovali. To što se te mudžize nisu ispunile samo je znak Allahove milosti prema ljudima.

Ako čitamo Kur'an, naići ćemo na riječi Uzvišenog:

"I govore: 'Nećemo ti vjerovati sve dok nam iz zemlje živu vodu ne izvedeš; ili dok ne budeš imao vrt od palmi i loze, pa da kroz njeg svukuda rijeke sprovedeš; ili dok na nas nebo u parčadima ne oboriš, kao što tvrdiš; ili dok Allaha i meleke kao jamce ne dovedeš; ili dok ne budeš imao kuću od zlata ili dok se na nebo ne uspneš; a nećemo vjerovati ni da si se

uspeo sve dok nam ne doneseš Knjigu da je čitamo.' Reci: 'Hvaljen neka je Gospodar moj! Zar Ja nisam samo čovjek, poslanik?'" (El-Isra, 90-93)

Ovo su neke od mudžiza koje su nevjernici tražili od Poslanika, s.a.v.s., da bi u njega povjerovali. Ove mudžize su neka vrsta izazova i u sebi sadrže nevjericu. Poslanik, s.a.v.s., odgovorio je da je on samo čovjek, poslanik...a ovo je najveći stupanj.

Ljudi imaju pravo izbora, mogu izabrati pokornost, ali, isto tako, i griješenje. Pa ako odaberu pokornost, a mogu griješiti, to su učinili iz ljubavi prema Allahu, dž.š. Oni mogu griješiti, ali su izabrali pokornost iz ljubavi prema Allahu.

Da li je bilo koristi od tih mudžiza?!

Uzvišeni Allah slao je s vjerovjesnicima mnogobrojne mudžize. Ako pogledamo kazivanja o vjerovjesnicima, vidjet ćemo da su nevjernici, njihovi sunarodnici, i nakon što su se mudžize ispunile, ostali u nevjerovanju. Nakon što su u potpunosti bili uvjereni da su one od Uzvišenog Allaha, oni su i dalje ostali nevjernici.

Počnimo s kazivanjem o Ibrahimu, a.s., ocu vjerovjesnika. Izbavljenje Ibrahima, a.s., iz vatre nije bilo dovoljno da nevjernici povjeruju. Oni su ga gledali dok je bio u vatri, a opet nije izgorio.

Tu je i kazivanje o Salihu, a.s. Šta je učinio narod Salihov?...Tražio je od njega da dođe s tačno određenom mudžizom. Ta mudžiza imala je određene uvjete koji su oni postavili.Tražili su od njega da rascijepi određenu stijenu iz koje će izaći gravidna deva, sve to da bi mu povjerovali!

Salih, a.s., obrati se Allahu, dž.š. Zamoli Uzvišenog Allaha da mu ispuni ovu mudžizu kako bi njegov narod povjerovao. Uzvišeni uslišava dovu. Stijena se rascijepi i iz nje izađe gravidna deva, tačno onako kako su i tražili, i na život donese svoje mladunče...Ova deva dolazila je na vodu s koje su oni navodnjavali svoje usjeve i pila je tu vodu. Njima ništa ne bi ostalo vode. Zauzvrat, davala im je ogromne količine mlijeka.

Nevjernici su se požalili da im ona ne ostavlja dovoljne količine vode. Salih je predložio da jedan dan ona pije, a da oni drugi dan navodnjavaju usjeve.

Na dan kad je deva pila, vode je bilo u izobilju, a na dan kada su oni trebali koristiti vodu, dotok vode bio je slab. Deva im je postala prijetnja, tako su oni smatrali. Zaklali su devu. Zadali su joj smrtonosni udarac u prednje noge i zaklali je. Tada su došli kazna s neba i zastrašujući glas, te su bili uništeni.

Čitaj riječi Uzvišenog :

"A da ne šaljemo čuda, zadržava nas samo to što drevni narodi nisu u njih povjerovali; Semudu smo kao vidljivo čudo kamilu dali, ali oni u nju nisu povjerovali, a čuda šaljemo samo da zastrašimo." (El-Isra, 59)

Zatim, tu je i kazivanje o Musau, a.s., koji je došao faraonu i njegovu narodu s mnogobrojnim dokazima čiji je broj dosezao do devet:

- štap koji se pretvara u zmiju, kako bi ona uništila djelovanje sihra čarobnjaka;

- ruka koja bez ikakve štete postaje bijela. Kada su počeli prelaziti granice i nered na Zemlji činiti, Uzvišeni Allah na njih šalje žabe, skakavce, krpelje. Suša i nerodica su ih zadesile.

Čitaj riječi Uzvišenog:

"Zato smo mi na njih slali i poplave, i skakavce, i krpelje, i žabe, i krv – sve jasna znamenja, ali su se oni oholili, narod zlikovački su bili." (El-E'raf, 133)

"I mi smo faraonov narod gladnim godinama i nerodicom kaznili, da bi se opametili. (El-E'raf, 130)

Svi ovi dokazi došli su narodu faraona, ali oni nisu bili dovoljni da se on i njegovi ljudi prođu nevjerovanja i obožavanja faraona, te da povjeruju u poslanstvo Musaa. Duboko su u sebi bili uvjereni u istinitost ovih dokaza!

Čitaj Riječi Uzvišenog:

"I oni ih, nepravedni i oholi, porekoše, ali su u sebi vjerovali da su istinita, pa pogledaj kako su skončali smutljivci." (En-Neml, 141)

Bili su uvjereni da su to mudžize od Uzvišenog Allaha, ali iz svoje oholosti u njih nisu povjerovali. Sve ove mudžize s kojima je Uzvišeni pomogao Svoje poslanike nisu navele nevjernike da prihvate vjerovanje. One su još više njihovu oholost povećale i od Allahova puta više ih udaljile.

Uzvišeni Allah kaže:

"A da ne šaljemo čuda, zadržava nas samo to što drevni narodi nisu u njih povjerovali ..." (El-Isra, 59)

Uzvišeni Allah, Koji sve zna, slao je dokaze, ali narodi prijašnjih poslanika lažnim su ih smatrali. Oni će na Kijametskom danu biti svjedoci protiv samih sebe. Musaov narod pri traženju dokaza prelazio je granice razuma, logike i lijepog ponašanja prema Allahu. Šta su tražili?

Čitaj ajete Uzvišenog:

"... kad su, uglas, rekli: 'Pokaži nam Allaha!', zato ih je, zbog bezdušnosti njihove, munja ošinula..." (En-Nisa, 153)

Tražili su da vide Uzvišenog Allaha, a Allah je skriven od naših pogleda.. Nisu shvatili da njihova profana ljudska tijela nisu u stanju podnijeti Allahov nur, slavljen neka je. Sve su ovo prekoračenja koja su učinjena prema Allahu. Uzvišeni Allah slao im je dokaze jedan za drugim, pa nisu povjerovali. Nakon toga je Uzvišeni narodu Musaa, a.s., poslao najveću mudžizu i more im rascijepio kako bi se spasili od faraona i njegove vojske, a faraona i njegovu vojsku potopio.

Čak ni ova najveća mudžiza nije ostavila na njih traga. Čim su prešli more i spasili se od faraona i njegove vojske, vidjeli su narod koji se klanja kipovima. Musau su tada kazali: "Napravi i ti nama boga kao što i oni imaju bogove!" Zaboravili su na Allaha, slavljen neka je, Koji ih je spasio od zagarantirane smrti, more im je rascijepio da bi prešli do obale spasa. Sve su to zaboravili i htjeli su se vratiti ponovnom obožavanju kipova.

Čitaj ajete Uzvišenog:

"I mi sinove Israilove preko mora prevedosmo, pa oni naiđoše na narod koji se klanjao kumirima svojim. 'O

Musa;' rekoše 'napravi i ti Nama boga kao što i oni imaju bogove!' 'Vi ste, uistinu, narod koji nema pameti;' – reče on." "Zaista će biti poništeno ono što ovi ispovjedaju, i beskorisno će im biti ono što rade." (El-E'raf, 138, 139)

Prijašnji narodi tražili su dokaze od svojih poslanika kako bi povjerovali. Kada su im ti dokazi došli, oni su i dalje ostali u nevjerovanju.

Da su ispunjene, propali bi!

Moramo imati na umu jednu stvar, a to je ako neki narod zatraži dokaze kako bi povjerovao, i ti im dokazi budu poslani, a oni ne povjeruju oni su zaslužili propast i kaznu za svoju tvrdoglavost.

Čitaj riječi Uzvišenog:

"I sve smo prema grijesima njihovim kaznili: na neke vjetar, pun pijeska poslali, a neke strašnim glasom uništili; neke u zemlju utjerali, a neke potopili. – Allah im nije učinio nepravdu, sami su sebi nepravdu nanijeli." (El-Ankebut, 40)

To što Uzvišeni nije ispunio pojedine mudžize, dokaz je očite milosti. Da im je poslao te mudžize, propali bi. Kada tražiš određene dokaze i oni ti dođu, pa ih onda proglasiš lažnim, zaslužuješ kaznu jer nisi dostojan toga što tražiš.

Uzvišeni Allah poslao je Svoga Poslanika, s.a.v.s., iz milosti prema svjetovima, za sve zemaljske vrste. Poslanik kao

milost zaklon je za dunjalučke patnje i kazne za grješnike i nevjernike, tako da je njima kazna odgođena za ahiret.

Čitaj riječi Uzvišenog Allaha:

"Allah ih nije kaznio, jer si ti među Njima bio; i Allah ih neće kazniti sve dok se neki od njih mole da im se oprosti." (El-Enfal, 33)

Božiji Poslanik uvijek je molio za milost svome narodu i nikako nije želio njihovu propast. Kada bi plemeniti Poslanik nailazio na ružne stvari od nevjernika, govorio bi: "Moj Bože, oprosti narodu mom, uistinu oni ne znaju."

Molio je Poslanik, s.a.v.s., svoga Gospodara da ne kazni njegov narod, jer uvijek postoji mogućnost da će među njihovim potomcima biti onih koji će vjerovati u Allaha i Njegova Poslanika, širiti njegovu vjeru i boriti se na Njegovom putu.

Desilo se da su prvaci među Kurejšijama kasnije prihvatili islam, bili dobri vjernici i istinski se borili na Božijem putu.

Kao primjer za ove navodimo Halida b. Velida, Amra b. el-Asa, Ikrimu b. Ebu Džehla i mnoge druge.

Dokazi koji su došli drugima

Većina dokaza koje su nevjernici tražili govore o njihovoj gluposti i neznanju. Šta su to oni tražili?

Uzvišeni Allah, dž.š., kaže:

"I govore: 'Nećemo ti vjerovati sve dok nam iz zemlje živu vodu ne izvedeš.'" (El-Isra, 90)

Pa zar Uzvišeni nije dao Musau, a.s., i više od toga... udario bi štapom o kamen iz kojeg bi izvori izvirali. Musa, a.s., otišao je na susret sa Allahom, dž.š., na mjesto gdje je određeno. Njegov narod je u njegovom odsustvu počeo obožavati tele!!

U tome su ustrajali bez obzira na sve mudžize koje su vidjeli!

A kada im je rečeno:

"O narode moj, uđite u Svetu zemlju, koju vam je Allah dodijelio..." (El-Maida, 21)

kakav je bio odgovor njegova naroda? Odgovorili su, kako nam Kur'an kaže:

"'O Musa; rekoše oni 'dok god su oni u njoj, mi nećemo u nju ulaziti! Hajde ti i Gospodar tvoj pa se bijte, mi ćemo ovdje ostati!"' (El-Maida, 24)

Dakle, dokaz izvora koji su provrili iz zemlje nije bio dovoljan da narod Musa pohrli u vjeru i pokori se naredbama Uzvišenog. Nije bio dovoljan da uđu u Svetu zemlju. Bez obzira na to što su oni svojim očima gledali kako ovi izvori izbijaju jedan za drugim, ni to im nije bilo dovoljno.

Druga mudžiza koju su tražili:

"... ili dok ne budeš imao vrt od palmi i loze, pa da kroz njeg svukuda rijeke sprovedeš." (El-Isra, 91)

U suri Kehf Uzvišeni nam govori o vlasniku dva vrta. Vrtovi su davali plodove. Kroz njih su rijeke sprovedene. Ova blagodat umjesto da poveća njegovu skrušenost prema Allahu, ona ga vodi u nevjerovanje.

Čitaj riječi Uzvišenog:

"I uđe u vrt svoj nezahvalan Gospodaru svome na blagodatima, govoreći: 'Ne mislim da će ovaj ikada propasti, i ne mislim da će ikada Smak svijeta doći; a ako budem vraćen Gospodaru svome, sigurno ću nešto bolje od ovoga naći.'" (El-Kehf, 35,36)

Ovi vrtovi i ove rijeke nisu bili dovoljni da ovaj Božiji rob povjeruje, oni su njegovo nevjerovanje još više povećali!

Da su se sve ove mudžize ostvarile Poslaniku, s.a.v.s., ne bi nevjernicima bile dovoljne. One bi njihovo nevjerovanje i licemjerstvo povećale.

Treći dokaz koji su tražili jesu Allahove, dž.š., riječi:

"ili dok na nas nebo u parčadima ne oboriš, kao što tvrdiš ..." (El-Isra, 92)

Ovi nevjernici traže kaznu Božiju, sve zbog svoje naivnosti. Da je na njih nebo palo u parčadima, niko od njih ne bi ostao živ pa da poslije uzvjeruje. Oni traže Božiju kaznu, a ne znaju koliko je ona bolna.

Zbog toga Uzvišeni kaže:

"Zar oni kaznu našu da požuruju?" (Es-Saffat, 176)

"... a onoga Dana Kad im dođe, neće biti od njih otklonjena i sa svih strana bit će okruženi onim čemu su se rugali." (Hud, 8)

Da li postoji razuman čovjek koji požuruje kaznu Uzvišenog. Ta kazna je bolna i vječna. U njoj čovjek niti umire niti živi...

Ovakvu kaznu može tražiti samo onaj ko ne posjeduje razum koji mu kazuje da je Božija kazna bolna... Oni žele da budu kažnjeni istog trena, onako kako sami kažu:

"A Kad su oni rekli: 'Bože, ako je ovo zbilja istina od Tebe, ti pusti na nas kamenje s neba kao kišu ili nam pošalji patnju nesnosnu!"' (El-Enfal, 32)

Bolje im je bilo da su kazali: "Bože ako je ovo zbilja istina od Tebe, pomoću nje Ti nas uputi!" Onaj koji želi uputu, kada istinu vidi, spozna je, a onaj ko želi da nastavi na putu zabluda, on je nepravedan čovjek i neznalica.

Oni traže smrt i kaznu da ne bi povjerovali u istinu!

Četvrta mudžiza ničemu neće koristiti

Nakon ovoga dolazi i četvrta mudžiza koju su tražili od Poslanika, s.a.v.s.:

"...ili dok Allaha i meleke kao jamce ne dovedeš." (El-Isra, 92)

Oni ovim oponašaju narod Musaa, a.s., koji je tražio:

"Pokaži nam Allaha!.." (En-Nisa, 153)

a znaju da na Dan kada vide meleke, njihovo im vjerovanje neće biti od koristi.

Čitaj istinite riječi Uzvišenog Allaha:

"Zar oni čekaju da im meleki dođu, ili kazna Gospodara tvoga, ili neki predznaci od Gospodara tvoga? Onoga Dana kada neki predznaci od Gospodara tvoga dođu, ni jednom čovjeku neće biti od koristi to što će tada vjerovati, ako prije nije vjerovao ili ako nije, kao vjernik, kakvo dobro

uradio. Reci: 'Samo vi čekajte, i mi ćemo, doista, čekati!'" (El-En'am, 158)

Mudžiza koju su tražili ne bi im bila ni od kakve koristi. Ona kada bi se ispunila, vjerovanje više ne bi koristilo. Oni, nakon što bi je vidjeli i svoje vjerovanje obznanili, ono ne bi bilo primljeno. Iman podrazumijeva vjerovanje u gajb, nevidljive stvari i ako gajb bude otkriven, a to se dešava s čovjekom u trenutku smrtnog časa, vjerovanje u tom trenutku nema težine. On je povjerovao tek nakon što su mu nevidljive stvari bile predočene, a dok su za njega bile gajb, on u njih nije vjerovao.

Peta mudžiza koju su tražili jesu Allahove, dž.š., riječi:

"...ili dok ne budeš imao kuću od zlata," (El-Isra, 93)

Kuća od zlata ne predstavlja blagodat na dunjaluku. Dunjaluk je vremenski ograničen. Samo određen broj godina smo tu, i onda selimo s njega. Rastajemo se s blagodatima koje ostaju, i smrt nas od njih rastavlja. Istinska blagodat jeste ona koju ti je Allah pripremio na ahiretu, vječnost i besmrtnost.

O tome Uzvišeni Allah, dž.š., kaže:

"Neka je uzvišen Onaj Koji ti, ako hoće, može dati bolje od toga: vrtove kroz koje rijeke teku i dvorove." (El-Furkan, 10)

Nevjernici, kako bi povjerovali, tražili su dokaz. Tražili su lažnu dunjalučku blagodat za Božijeg Poslanika, s.a.v.s. Uzvišeni Allah odgovara da je On pripremio Poslaniku, s.a.v.s., bolje od toga... Pripremio mu je vječnu blagodat na ahiretu: dvorove i vrtove, a sve to Svojom moći, uzvišen neka je, a nikako ljudskom.

Pripremio je što oko nije vidjelo, uho nije čulo i što ni jednom ljudskom biću na um nije moglo pasti.

Allah je za Svoga Poslanika, s.a.v.s., pripremio dobro, uzvišen neka je, a On jedino zna u čemu je dobro, a u čemu zlo.

Uspinjanje na nebo

U šestoj mudžizi tražili su da se Božiji Poslanik, s.a.v.s., uspne na nebo i da im donese knjigu koju će čitati. Oni zaboravljaju da je Poslanik, a.s., uzdignut u najviše nebeske sfere. Oni ga nisu mogli vidjeti, njihov vid je ograničen, a njihova srca ispunjena su nevjerovanjem.

Pa i Kur'an je spušten s neba.

Allah, dž.š., i da spusti knjigu s neba, to mora biti na njihovom jeziku, u protivnom je ne bi razumjeli. Kur'an je spušten s neba, objavljen je na njihovom jeziku, jeziku Arapa, da ga mogu čitati, razumijevati i izvršavati njegove upute.

Sve što su nevjernici tražili od Božijeg Poslanika, s.a.v.s., kao dokaze, i prijašnji su narodi isto od svojih poslanika tražili, i u to nisu povjerovali. Oni, dakle, ove dokaze ne traže kako bi povjerovali, nego iz oholosti koju u sebi nose. Njihova srca zapečaćena su nevjerovanjem. Ona nisu dostojna vjerovanja.

Uzvišeni Allah ne odgovara na sve zahtjeve nevjerničkog naroda. On, uzvišen neka je, zna šta njihova srca kriju. Zna da oni time žele samo zadovoljiti svoj ego, i kažu:

"Tražili smo i dobili, pa nismo povjerovali."

Ovo je njihova logika. Oni su oholi na dunjaluku i dokazuju se pred ljudima. Duša nevjernika nije zadovoljna sudbinom, niti se zadovoljava riznicama.

Uzvišeni Allah sprovodi Svoje odluke, vjerovali oni ili ne.

Ove mudžize već su tražili prijašnji narodi. Nakon što su ih dobili, nisu povjerovali. Isto bi se desilo i s ovima.

Uzvišeni Allah nam želi pokazati da su čuda ili mudžize koje je slao imale za cilj zastrašivanje od ahireta, kako bi ljudi povjerovali, a On sve može.

Čitaj riječi Uzvišenog Allaha:

"A čuda šaljemo samo da zastrašimo." (El-Isra, 59)

Čuda su se ispunjavala da bi se nevjernici bojali Allahove kazne i ahireta. Uzvišeni Allah nam u Svojoj Knjizi govori:

"Mi ih zastrašujemo, ali Njima to samo povećava ionako veliko bezvjerstvo." (El-Isra, 60)

Zastrašivanje ovog naroda nije njihova srca navelo da budu skrušena i da postanu vjernici. Oni iz svoje oholosti svoje nevjerovanje još više produbljuju.

Da su se čuda koja su nevjernici tražili od Poslanika ispunila, njihovo vjerovanje ne bi povećala, samo bi im se uništenje ubrzalo.

Da im je Uzvišeni zahtjeve uslišao, a oni to ne bi povjerovali, zaslužili bi kaznu i uništenje.

Poslanik, s.a.v.s., poslan je kao milost prema svjetovima, i zbog toga ih je Uzvišeni Allah spasio od uništenja u jednom trenu. Među njihovim potomcima bit će i onih koji će vjerovati, boriti se na Allahovom putu i širiti ovu vjeru na sve dijelove

Zemlje. Ovo je jedna od mudrosti neuslišavanja ovih zahtjeva. Uzvišeni je, još u ezelu, na osnovu Svoga beskrajnog znanja, znao da će u odgađanju kazne za ove nevjernike biti koristi.

Nevjernici su postavljali izazove pred Poslanika, s.a.v.s., u dunjalučkim stvarima i u njima bili poražavani. Oni nikakvih dokaza nisu imali, samo su širili glasine i nesitine. Uzvišeni nam pokazuje kako su oni bili glupi.

Kada se promijenio smjer kible, Kur'an objavljuje:

"Neki ljudi kratke pameti reći će: 'Šta ih je odvratilo od kible njihove, prema kojoj su se okretali?' Reci: 'Allahov je i istok i zapad; On ukazuje na Pravi put onome kome On hoće.'"(El-Bekara, 142)

Obratimo pažnju na slovo *Sin*[5] u ovom ajetu.

"Neki ljudi kratke pameti reći će..." podrazumijeva da oni to nisu kazali u trenutku objavljivanja ajeta nego će to kazati poslije. Da nisu kazali, to bi dovelo u pitanje vjerodostojnost Kur'ana. Mi bismo u tom slučaju kazali da Uzvišeni kaže: **"Neki ljudi kratke pameti reći će..."** a niko ništa nije rekao. Oni su to kazali i samim tim posvjedočili da je Kur'an istinit objelodanjujući svoj iman, a da toga nisu bili ni svjesni.

Rezimirajmo ukratko sve ovo o čemu smo detaljno govorili.

Božijem Poslaniku, s.a.v.s., data je velika mudžiza koja je u isto vrijeme i vjerozakon, a to je Kur'an časni. Kur'an je mudžiza i danas. Svaki dan u njemu otkrivamo nove tajne koje su u skladu s naučnim dostignućima.

---

5 U arapskom se pomoću slova sin izražava budućnost (Primj. prev.)

Ako je mudžiza ovoga doba nauka i tehnologija, u Kur'anu se nalaze činjenice koje su u skladu s ovim vremenom, bez obzira radilo se o teoriji nastanka svemira, ili o tome da je Zemlja loptastog oblika i da se oko sebe okreće, o tome šta se sve dešava u morskim dubinama, o fazama razvoja embrija u utrobi majke, nervnim centrima ispod kože, ili o tome da oči same po sebi ne vide, i o mnogim drugim stvarima koje nam se otkrivaju svakoga dana.

Ova velika mudžiza ne isključuje postojanje osjetilnih mudžiza i predskazanja koja se obistinjuju ovih dana. Mi duboko iz svojih srca izjavljujemo: "Svjedočimo da si ti Božiji poslanik!"

Naš Poslanik je plemenit, poslan kao milost svjetovima, i imao je mudžize koje su se desile sa svim vrstama na Zemlji. O tim mudžizama saznajemo od ashaba, koji su nam vjerno dostavili Kur'an i širili ovu vjeru.

Život Božijeg Poslanika, s.a.v.s., obiluje mnogobrojnim mudžizama.

Osjetilna mudžiza namijenjena je onima koji su bili prisutni kad se ona desila. Ona se dešava jednom i prestaje, a vjerodostojni niz prenosilaca od Poslanika, s.a.v.s., potvrda je nama da su se one uistinu i desile.

Moj Bože, nadahni nas istinom, i uputi nas na Tvoj Pravi put.

SADRŽAJ